Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
BRAȘOVU, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. Manuscripte nu se retrimitŭ.
Birourile de anunciurĭ:
Brașovŭ, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Inserate mai primescŭ în Viena R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndal, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Prețulŭ inserțiunilorŭ: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

(NUMĔRŬ DE DUMINECĂ 3)

„Gazeta" ese în fiă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.
Pentru România și străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poștale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Brașovŭ:
a administrațiunea, piața mare, Târgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ și inserțiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 12.—Anulŭ LVI. Brașovŭ, Duminecă, 17 (29) Ianuarie 1893.

Unŭ curentŭ primejdiosŭ.

Brașovŭ, 16 Ianuarie v.

In veaculŭ acesta alŭ trufiei, alŭ reclamelorŭ și lăudăroșiilorŭ, s'a încuibatŭ între ómenĭ o bólă lipiciósă, de care și între noi au începutŭ sĕ se molipséscă sufletele unora, mai alesŭ din tinerimea nóstră.

Se pare, că s'ar fi stricatŭ vremile, s'ar fi știrbitŭ obiceiurile. Orĭ încătrău te întorcĭ, daĭ de vorbe umflate, găsescĭ larmă multă, pe când în fapte suntemŭ săracĭ.

Bĕtrânii noștri în vremea lorŭ nu prea făceau așa. Lorŭ le plăcea mai multŭ sĕ facă și sĕ tacă. *Șincaiu* a umblatŭ o viéță întrégă cu desagii în spate și nimenea nu scia, că în desagii luĭ se află istoria némului românescŭ, — istoriă scrisă de elŭ, pentru care astădĭ ilŭ laudă și preamăresce Românimea tótă. *Petru Maiorŭ, George Lazarŭ, Inocențiu Clainŭ* și altĭ bărbațĭ iluștri din istoria nóstră națională, erau bogațĭ în jertfe, bogațĭ în fapte marĭ și strălucite, aduse pe altarulŭ neamului românescŭ, dér cu tóte acestea, ei nicĭodată n'au bătutŭ clopotulŭ, ca sĕ atragă privirile lumei asupra lorŭ. Numai după mórte s'a sciutŭ cine au fostŭ și ce au plătitŭ ei, numai după mórte s'au cunoscutŭ faptele lorŭ, pentru carĭ acum tótă suflarea românéscă preamăresce pomenirea lorŭ și-o va preamări în vecĭ.

Astădĭ par' că n'ar mai fi așa, par' că o sémă din ómenii noștri din vremile de adĭ n'ar mai lucra pentru ca sĕ lucre, ci numai pentru ca sĕ-i scie lumea, sĕ-i admire și sĕ-i preamăréscă.

Doritorĭ de-a se ridica de-odată la înălțimea, la care alții au ajunsŭ póte printr'o viéță întrégă, plină de fapte și de jertfe, o sémă din ómenii noștri, mai alesŭ din tinerime, au începutŭ sĕ devină nerăbdătorĭ și acéstă nerăbdare a lorŭ îi întărîtă, îi ațîță și-i face sĕ crédă, că fiă-care din ei a găsitŭ farmeculŭ, prin care într'o clipă sĕ ne fericéscă pe toțĭ și sĕ-șĭ asigure unŭ nume neperitorŭ în istoria neamului nostru românescŭ.

In închipuirea acésta a lorŭ, ei umblă sĕ-șĭ facă drumŭ, și pentru a puté trece înainte, încarcă cu hulă și cu ocară pe toțĭ, cațĭ le stau în cale. Ordine, disciplină, autoritate nu vorŭ sĕ cunóscă; pe bĕtrânĭ îi socotescŭ ca pe nisce vechiturĭ de lăpĕdatŭ, căcĭ ei se credŭ mai cuminte decâtŭ bĕtrânii, și mai înțelepțĭ decâtŭ înțelepții.

Din cartea istoriei ei nu vorŭ sĕ tragă învĕțăturĭ, ér sfaturile altora nu le bagă în sémă, décă nu cumva suntŭ venite dela soțĭ de ai lorŭ. Ei vorŭ numai sĕ scrie cărțĭ, dér nu sĕ învețe din cărțĭ; vorŭ numai sĕ dée sfaturĭ, dér nu sĕ asculte sfaturĭ. In locŭ de-a umbla sĕ se facă vrednicĭ de cinstea poporului și a urmașilorŭ lorŭ printr'o muncă seriósă și prin jertfe adevĕrate pentru binele nostru obștescŭ, ei se gândescŭ numai la aceea, cum sĕ atragă privirile asupra lorŭ, cum sĕ facă, ca sĕ vorbéscă lumea de ei și pe ce cale ar puté sĕ ajungă mai ușorŭ la unŭ nume mare și cunoscutŭ.

Décă însĕ pe unii ca aceștia vei căuta sĕ-i judecĭ după fapte, nu-i vei afla, orĭ chiar de-i-ai afla, nu multŭ vei avé sĕ te bucurĭ de faptele lorŭ.

Din norocire, până în momentulŭ de față, numĕrulŭ acestorŭ spirite trufașe și pline de vanitate încă nu este mare la noi; dér cu tóte acestea, décă nu vomŭ fi băgătorĭ de sémă și nu-i vomŭ sci prețui după ceea ce suntŭ, ușorŭ potŭ sĕ pricinuéscă în sînulŭ nostru marĭ turburărĭ și sĕ ne ducă la marĭ încurcăturĭ.

Din acéstă parte ne amenință așa-déră unŭ periculŭ, care tocmai fiindcă tinde sĕ isbucnéscă înlăintrulŭ nostru, în castrele nóstre, este mai mare și mai amenințătorŭ, decâtŭ tóte periculele, câte ni-au venitŭ vre-odată dinafară, din partea contrarilorŭ noștri.

Trebue decĭ sĕ fimŭ cu mai mare luare aminte și cu mai multă judecată asupra celorŭ ce cetimŭ și audimŭ. Sĕ nu ne lăsămŭ ademenițĭ de vorbe sunătóre, ci sĕ ne facemŭ întotdéuna o judecată întemeiată pe fapte și pe dovedĭ, și numai după aceea sĕ credemŭ ce e de credutŭ și sĕ facemŭ ce e de făcutŭ.

Pe povêrnișŭ.

„Democraticulŭ" ministru-președinte ungurescŭ, Alecsandru *Weckerle*, este omŭ nenorocosŭ. Zodia, în care a luatŭ elŭ frênele guvernărei, mai multŭ sémănă cu figura racului, căcĭ de două lunĭ de când guvernéză elŭ Ungaria totŭ resultatulŭ politicei luĭ se póte reduce la unŭ mare zero, adecă la nimicŭ. Nicĭ unŭ activŭ la bilanțulŭ storțărilorŭ sale politice, de cumva nu vomŭ puté socoti ca „activŭ" detunăturile sale contra naționalitățilorŭ nemaghiare, cu carĭ mai dilele trecute a umplutŭ sala consultărilorŭ „părințilorŭ patriei", unde s'au făuritŭ și se făurescŭ legile draconice îndreptate contra limbii și a naționalitățiĭ popórelorŭ nemaghiare.

Guvernulŭ Weckerle a statŭ dela începutŭ pe fundamentŭ fórte șubredŭ. Pe lângă tótă istețimea și viclenia nașului sĕu, a faimosului Tisza, elŭ n'a putută sĕ-șĭ câștige putere, sĕ se înrădăcineze și sĕ stea neclătitŭ în fața atacurilorŭ, ce oposiția maghiară le îndréptă în contra luĭ fără de nicĭ o crutare.

De câteva dile încóce foile din Pesta vorbescŭ chiar de o nouă crisă ministerială. Crisa acésta îșĭ are causele ei adêncĭ. Chiar în sînulŭ partidei guvernamentale domnesce o mare nemulțumire. In acéstă partidă au eșitŭ la ivélă mai multe curente. Unulŭ, doresce ca sĕ rĕmână, ca membri în partidŭ și aceia, carĭ se opunŭ proiectului căsĕtoriei civile, cu atâtŭ mai vêrtosŭ, că până acum șefii partidei n'au declaratŭ, că proiectulŭ căsĕtoriei civile ar constitui cestiune de putere, adecă la casŭ de neprimire guvernulŭ sĕ-șĭ dea dimisia. Alŭ doilea curentŭ din potrivă, se provócă la aceea, că politica bisericéscă neliberală a fostului ministru președinte Szapary a fostŭ causa, pentru care partida l'a făcutŭ sĕ-șĭ dea dimisia și astfelŭ membri în partidulŭ liberalŭ potŭ fi numai acei deputațĭ, carĭ pretindŭ o politică bisericéscă liberală.

Dér sbuciumările și frecările de soiulŭ acesta esistă chiar și în sînulŭ partidelorŭ oposiționale. De lunĭ de dile parlamentŭ și guvernŭ se află într'o situațiune fórte încurcată și desperată. Și de când astfelŭ mergŭ treburile în tabĕra guvernamentalilorŭ și oposiționalilorŭ maghiarĭ, ei nu mai suntŭ în stare de a sĕvîrși nicĭ fapte, nicĭ de-a se hotărî într'unŭ felŭ séu altulŭ, spre a scóte carulŭ politicŭ din nămolulŭ în care s'a cufundatŭ apróape de totŭ.

Astfelŭ o crisă, și încă o mare crisă ministerială e în ajunŭ de-a isbucni. Patimele desląnțuite de sigurŭ că vorŭ și provoca-o, dér înainte nu putemŭ sci cine va fi învingĕtorulŭ. Adĭ vedemŭ, că toțĭ suntŭ învinșĭ. Guvernamentalii luĭ Weckerle o ducŭ numai

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

In gura leilorŭ.

Narațiune istorică de *E. Malsow*.

I.

O adêncă tăcere domnia în templulŭ Vestei*) din Roma, în care numai diua, când forulŭ era plinŭ de miĭ de ómenĭ, pĕtrundea unŭ murmurŭ, ca sgomotulŭ îndepărtatŭ alŭ valurilorŭ mărei; acum era nópte și atâtŭ înlăuntru câtŭ și afară în întinsa piață domnia tăcere.

Pe o laviță aurită se odihnia, jumĕtate deșteptă, jumĕtate visătóre, pe covorulŭ scumpŭ de Siria, Vestala *Claudia Quinta*, a căreĭ datorință era sĕ pădéscă foculŭ sântŭ. Unŭ vestmêntŭ albŭ îi învĕlea trupulŭ, ér capulŭ ei frumosŭ era impodobitŭ cu legătura de aurŭ a Vestalinelorŭ. Sala cea mare și în formă de cercŭ se afla pe jumĕtate în întunerecŭ, din care luciau slab stîlpii de marmură, carĭ țineau tavanulŭ împodobitŭ cu aurŭ. Foculŭ sântŭ, care ardea în mijloculŭ unui altarŭ de pétră, rĕspândea puțină lumină.

Sĕ fi fostŭ cam pe la miedulŭ nopții, când perdeaua cea grea, care închidea o ușă, ce da în spre afară, fù dată la o parte și unŭ bărbatŭ în strălucita armatură a gardei împĕrătescĭ, pretorianulŭ întră în sala templului. O îndrăsnélă ne mai pomenită! Căcĭ legea romană pedepsia cu mórte pe bărbatulŭ, care în timpulŭ nopții călca în templu. Zîngănitulŭ armăturei sale de aurŭ atrase luarea aminte a Vestalei; ea sări în susŭ și privi încremenită pe celŭ ce întrase, ca și când ar fi fostŭ unŭ duhŭ, nu omŭ de carne și de óse.

In sfîrșitŭ dise ea cu buzele tremurânde.

— „Nesocotitule, cine eștĭ? Nu scii, că mórtea ilŭ ajunge pe acela, care îndrăsnesce a călca în timpulŭ nopții acestŭ lăcașŭ sântŭ? Ce voescĭ tu aicĭ în templulŭ deiței celei curate?"

— „Frumósă Claudiă," dise bărbatulŭ, „te-am vĕdutŭ acum de curêndŭ la jocurĭ din loja împĕrătescului meu frate. Nicĭ-odată n'am vĕdutŭ o femeiă mai frumósă și mai nobilă decâtŭ tine. Am venitŭ, ca sĕ ți-o spunŭ acésta."

Acum recunoscŭ ea pe bărbatulŭ. Era fratele împĕratului Deciu, comandantulŭ gardei romane, unŭ tênĕrŭ destrĕnatŭ și frecatŭ prin tóte vițiile capitalei. Când, mai înainte cu câteva dile, Claudia mergea spre circŭ în fruntea soțielorŭ ei, pentru ca acolo, la loculŭ de onóre alŭ Vestalelorŭ, sĕ privéscă jocurile, se întêlnise cu elŭ. Cu venerațiune, după datina timpului aceluia, se dede elŭ la o parte, dér o urmă și la jocurĭ — acésta o aflase ea dela soțele ei; —atențiunea prințului împĕrătescŭ era mai multŭ îndreptată asupra ei, decâtŭ asupra cailorŭ și a conducĕtorilorŭ căruțelorŭ. Ea nu-lŭ băgase în sémă.

Cum îndrăsni nesocotitulŭ sĕ între în templu în contra datinei străvechĭ și sânte și sĕ o vatăme prin vorbele sale? Elŭ, ca Romanŭ, trebuea sĕ scie, că după acésta venea mórtea.

Prințulŭ se apropiase cu câțĭva pașĭ: „Ascultă-mĕ, Claudio" începŭ elŭ, când ea tăcŭ. „Te iubescŭ — trebue sĕ fii a mea. Urméză-mĕ. Nu astădĭ! Atuncĭ când vei hotărî tu. Voescĭ sĕ-țĭ jelescĭ aicĭ, în acestŭ templu pustiu tinerețea și frumsețea ta în serviciulŭ deițeĭ?"

Vestala, la aceste cuvinte, se apropiase tare de altarŭ, pe care ardea foculŭ celŭ sântŭ. Fața ei nobilă se făcŭ palidă, dér ochii ei aruncau fulgere de mânia și de disprețŭ asupra celui ce vorbise.

*) Vesta, deița căminului familiarŭ și a focului sântŭ, avea unŭ templu strălucitŭ în forulŭ din Roma. In elŭ ardea unŭ focŭ, care trebuia sĕ fiă pădițŭ di și nópte de preotesele, fecióréle vestale. Stingerea lui era privită ca o mare nenorocire pentru cetate și pentru statŭ.

Trad.

într'unŭ chinŭ, „naționalii“ lui Apponyi arŭ mușca din fructulŭ amăgitorŭ alŭ puterei și guvernării, dér nicĭ lorŭ nu le pré dă mâna, căcĭ se temŭ, că nu vorŭ puté înșgheba o maioritate cu care sĕ lupte contra mamelucilorŭ clicașĭ ai lui Tisza, Weckerle, Szilagyi și Csaky. Independenții? Ei cu atâtŭ mai puținŭ potŭ spera, că vorŭ ajunge odată la ólele pline ale stăpânirei.

Erĭ partida guvernamentală a avutŭ o conferență, în care, după cum spunŭ foile din Pesta, se speră că untulŭ se va fi alesŭ din zară; adecă una, séu alta dintre fracțiunile partidei, va provoca crisa. Ca sĕ mai revenimŭ încă odată la aceste fracțiunĭ, vomŭ spune pe scurtŭ, că suntŭ de faptu în sînulŭ partidei vre-o trei, patru grupurĭ. Unulŭ este grupulŭ așa numitŭ: clica lui Tisza, adecă vechia gardă liberală. Fată cu acestŭ grupŭ stau disidenții, adecă aceia, carĭ voescŭ fusiunea cu Apponyi. Alŭ treilea grupŭ este céta lui Szapary, despre care se dice, că ar consta din elemente conservatóre, adecă mai alesŭ din grofĭ și baronĭ cu înclinărĭ aulice, séu din elemente, carĭ arŭ ținé cu Nemții. Alŭ patrulea grupŭ îlŭ formézä acei credincioșĭ mamelucĭ, carĭ se supunŭ întru tóte poruncilorŭ stăpânilorŭ sĕi, luândŭ afară căsĕtoria civilă, care n'o potŭ primi în virtutea sentimentelorŭ lorŭ catolice.

Orĭ câtŭ șĭ-au datŭ silința unii dintre șefiii partidei sĕ împace pe acești nemulțumiți, nu au ajunsŭ până acum la nicĭ unŭ resultatŭ definitivŭ.

Urmézä dér, că partida liberală se află în ajunŭ de descompunere, ér dimpreună cu acésta o îndoită crisă va isbucni peste puținŭ.

Privitorĭ pasivĭ, apróре indiferenți, ai acestorŭ felŭ de sbuciumărĭ dintre partidele maghiare, noi Românii nu putemŭ — după cum amŭ dis'o de atâtea orĭ — sĕ așteptămŭ dela aceste lupte „patriotice“ nicĭ ceva mai bine, nicĭ ceva mai rĕu. Pentru noi binele va veni numai atuncĭ, când se va spulbera odată politica de asuprire și nedreptățire, ce Maghiarii au înaugurat'o fată cu tóte popórele nemaghiare din statŭ îndată după ce s'au vĕdutŭ scăpați din jugulŭ nemțescŭ.

Sistemulŭ de fată politicŭ este pentru noi dóră mai rĕu și mai primejdiosŭ, decâtŭ chiar și celŭ mai nemilosŭ absolutismŭ, și de aceea speranța nóstră n'o putemŭ, nu ne este iertatŭ s'o punemŭ, decâtŭ în noi și numai în noi, în curagiulŭ, bărbăția și în înțelepciunea luptelorŭ nóstre pentru limbă și naționalitate.

CRONICA POLITICA.

— 16 (28) Ianuarie.

In cursulŭ acestei sĕptĕmânĭ s'au continuatŭ în **dieta ungurésca** desbaterile asupra bugetului ministeriului de interne. S'au mai câräitŭ cei deputațĭ câtŭ s'au câräitŭ, dér când au ajunsŭ la titlulŭ privitorŭ la gendarmeriă, era câtŭ p'aci sĕ se ia de capŭ, Kossuthiștii s'au bursucatŭ rĕu și au disŭ, cum se póte, ca gendarmii unguresci sĕ pórte la sabiă ciucurĭ austriacĭ? Ai Austriei suntŭ ei, Nĕmțulŭ îi ține pe ei? Décă suntŭ gendarmĭ unguresci, pentru ce nu pórtă ciucurĭ unguresci, pentru ce nu se împodobescŭ cu tricolorŭ ungurescŭ? In zadarŭ le spunea ministrulŭ de interne Hieronymi, că elŭ bucurosŭ ar face, bucurosŭ ar îmbrăca tótă lumea în tricolorŭ ungurescŭ, voință ar fi la elŭ, dér ce folosŭ, décă nu este putință? In zadarŭ au fostŭ tóte. Kossuthiștii sciau una: nu și nu, că lorŭ numai ciucurĭ unguresci le trebue, că décă nu, nu vorŭ vota bugetulŭ. Așa s'au câräitŭ unii pe alții o sĕptĕmână întrégă, dér la urmă Kossuthiștii au păpat'o nesărată. Bugetulŭ s'a votatŭ și ciucurii au rĕmasŭ totŭ austriacĭ, cum au fostŭ și mai 'naiute. — Cu acésta s'au terminatŭ desbaterile asupra bugetului de interne. Acum vine la rĕndŭ bugetulŭ ministeriului de comerciu, cu care éräșĭ vorŭ mai avé deputații de lucru pentru o sĕptĕmână orĭ mai bine.

*

Pressa europénă s'a ocupatŭ în sĕptĕmâna acésta cu **împăcarea** între exregele **Milan** și exregina **Natalia** ai Sêrbiei, care a produsŭ o bucuriă nespusă în poporațiunea din Sêrbia. Din incidentulŭ acesta s'a făcutŭ unŭ conductŭ de torțe înaintea palatului din Belgradŭ. Când regele Alexandru intrà în teatru, musica intonà imnulŭ sêrbescŭ. Exregele Milanŭ încunosciință telegraficŭ regența sêrbéscă, că declară de valabilă căsătoria sa cu Natalia. Circulă mai multe versiunĭ în privința acestei împăcărĭ. „Gaulois“ dice, că mijlocitorŭ alŭ acestei împăcărĭ a fostŭ ambasadorulŭ rusescŭ din Parisŭ br. Mohrenheim. Unŭ altŭ diarŭ susține, că Gladstone petrecêndŭ dilele trecute în Biarritz, unde se află Natalia, a influințatŭ personalŭ asupra actului împăcărei. Partida liberală, care acum e la putere în Sêrbia nu se prea bucură de acéstă împăcare, cu atât mai mare este însĕ bucuria în tabăra partidei radicale din oposițiune, care înclină tare spre Rusia. E probabilŭ, că soții împăcați se vorŭ reîntórce în Sêrbia.

*

In dilele trecute a sosita în Berlinŭ **moștenitorulŭ tronului rusescŭ**, ca sĕ asiste la căsĕtoria princesei Margareta. La gară a fostŭ întîmpinatŭ de împĕratului, de principii și de o strălucită suită. Marele duce moștenitorŭ luà locŭ în trăsură lângă împĕratulŭ Wilhelm. In dina următóre marele duce făcu mai multe visite pe la demnitarii imperiului. In 26 Ianuarie a ținutŭ împĕratulŭ Wilhelmŭ unŭ toastŭ în sănĕtatea marelui duce. Impĕratulŭ dise: „Trimiterea lui Țarevicĭ la acésta festivitate mĕ deobligă la o adâncă recunoscință. Toțĭ vedemŭ în Țarulŭ pe purtătorulŭ tradițiunilorŭ vechĭ monarchice.“ Impĕratulŭ beu paharulŭ în sănĕtatea Țarului Țarevicĭ. mulțămi printr'unŭ scurtŭ toastŭ în sănĕtatea împĕratului Wilhelm.

Unŭ nou atentatŭ.

Ministrii unguresci de culte și instrucțiune publică, orĭ și de câte orĭ li s'a datŭ putință și ocasiune, au sciutŭ sĕ stea înaintea dietei unguresci cu câte unŭ proiectŭ de lege, prin care se atacă orĭ ce garanțiă și posibilitate a unei desvoltărĭ de sine stătătóre a învĕțĕmêntului nostru românescŭ. La 1879 prin legea privitóre la învĕțĕmêntulŭ poporalŭ; la 1883 prin legea privitóre la școlele medii; la 1891 prin legea despre Kisdedovurĭ au întrodusŭ cu forța, amŭ puté dice, limba ungurésca în institutele române de crescere și învĕțĕmêntŭ, ba până chiar și în sanctuarulŭ familiei.

N'au fostŭ destulŭ însĕ cu atâtŭ. Guvernulŭ ungurescŭ va veni în curêndŭ în dietă c'unŭ nou proiectŭ de lege, cu așa numita *lege pentru regularea salarielorŭ învĕțătorescĭ*, prin care d-lŭ Csaky vré sĕ completeze trista icónă, ce ni se înfățișézä, deschidêndŭ cartea de legĭ unguresci la pagina unde se cuprindŭ monstruósele capitole și fioroșii §§-i prin carĭ noi, popórele nemaghiare, și în deosebĭ Românii, suntemŭ jigniți și vĕtĕmațĭ în gradŭ apróре ne mai suferitŭ.

Noulŭ proiectŭ de lege, abătându-se și călcândŭ în picióre § 11 din articululŭ de lege 38 din 1868, care lasă la competința confesiunilorŭ fixarea salarielorŭ dela școlele poporale confesionale, estinde § 142 din numita lege și asupra învĕțătorilorŭ ordinarĭ și ajutătorĭ dela școlele poporale confesionale, adecă statoresce minimulŭ salariului, ce compete unui învĕțătorŭ. In înțelesulŭ § 1, alinea 2 din acestŭ proiectŭ, salariulŭ unui învĕțătorŭ dela o școlă elementară nu póte fi mai micŭ de 300 fl., a fără de locuință bună și potrivită provĕdută cu grădină în mărime de ¼ jugĕrŭ. In conformitate cu acéstă condițiune, § 9 alŭ noului proiectŭ obligă, pe confesiunĭ, ca în restimpŭ de 6 lunĭ de când legea a intratŭ în putere de dreptŭ, sĕ asigureze învĕțătorului salariulŭ minimalŭ de 300, respective 200 fl. pentru învĕțătorii ajutătorĭ. Décă însĕ confesiunile nu potŭ, din causa sărĕciei, sĕ asigureze suma cerută de lege, séu décă aruncŭlŭ de 5%, care se face după darea directă, este cheltuitŭ, atuncĭ în timpŭ de 3 lunĭ respectiva confesiune e datóre sĕ se adreseze cătră ministru de culte pentru a primi ajutorŭ din partea statului, adecă suplinirea sumei, care lipsesce. La casŭ când confesiunile, în terminulŭ arătatŭ, nu vorŭ lua mĕsurĭ în nicĭ o privință și totușĭ dorescŭ așĭ susține școlele, atuncĭ după unŭ restimpŭ de 9 lunĭ dela intrarea în vigóre a legii, salariulŭ minimŭ se consideră, ca asiguratŭ din partea respectivei confesiunĭ, ér décă elŭ nu se solvesce, atuncĭ învĕțătorulŭ are dreptŭ de a se plânge la ministrulŭ, care va dispune încasarea lui pe cale administrativă. De cumva însĕ se întêmplă, ca salarulŭ sĕ nu se pótă încassa, atuncĭ confesiunea, care susține școla, intră sub disposițiunea § 15 din art. de lege 38 din 1866, adecă *guvernulŭ póte ordona, ca școla respectivei confesiunĭ s'o prefacă în școlă comunală.*

Tóte ar mai fi cum ar fi, dér proiectulŭ celŭ mai nou alŭ d-lui Csaky cuprinde unŭ § și mai afurisitŭ. Este § 11, care dispune, că cu ocasiunea ocupărei unui postŭ învĕțătorescŭ, acolo, unde statulŭ contribue o sumă de 50 fl., institurea învĕțătorului atérnă dela *aprobarea ministrului*, care décă află, că „*din punctŭ de vedere alŭ statului*“, învĕțătorul nu e tocmai pe placul Mâriei Sale, atuncĭ autoritățile îndreptățite, la provocarea ministrului, trebue sĕ procédă la alegerea altui învĕțătorŭ, care éräșĭ este a se înainta spre aprobarea ministrului.

Unŭ altŭ §, adecă 12, regula-

Ea-șĭ ridicà mâna și arătà spre ușă.

— „Nu te teme!“ dise îndrăsnețulŭ, apropiându-se tare de ea; „nu te teme. Sunt destulŭ de puternicŭ, ca sĕ te ocrotescŭ, chiar și în contra puterei legilorŭ. Impĕratulŭ e bolnăviciosŭ. Doctorii îi prevestescŭ o viĕță scurtă. Décă elŭ va muri, atuncĭ pretorianii*) mei mĕ vorŭ proclama de împĕratŭ. Voescĭ tu sĕ respingĭ pe viitorulŭ Cesarŭ, care va domni peste totŭ pămêntulŭ?“

— „Smintitule!“ strigà Vestala, „décă nu vei părăsi îndată lăcașulŭ acesta sântŭ, voiu chiăma pe servitorii Templului și atuncĭ eștĭ perdutŭ. Du-te! Deii se te pedepséscă!“

Elŭ rîse cu batjocură. „Deii? Escĭ atâtŭ de próstă, sĕ credĭ în deĭ? Pentru cei cuminte nu esistă deĭ. Póte sĕ se róge lorŭ mulțimea. Noi venerămŭ numai frumseța și credemŭ numai în bucuriile pămêntului. Eu rîdŭ de deĭ și de mânia lorŭ.“

— „Atuncĭ teme-te de disprețulŭ meu“, strigà ea și se îndreptà spre ușă, ca sĕ părăséscă sala.

Dér elŭ i-se puse în cale și dise: „Alege între dragostea mea și între mânia mea. Tu nu mĕ cunoscĭ. Cine mi-se împotrivesce, pe acela îlŭ nimicescŭ. Acultă de mine! Nu astădĭ; dér nu mĕ lăsa fără speranță, că mĕ vei asculta“.

— „Fă-mĭ locŭ!“ strigà ea și-șĭ trase pumnalulŭ, care atérna într'o técă de aurŭ la cingĕtórea ei. „Fă-mĭ locŭ și nu îndrăsni a mĕ atinge. Tu séu eu, pe unulŭ din noi îlŭ va isbi cuțitulŭ acesta!“

Stândŭ ea așa înaintea lui, cu pumnalulŭ în mâna dréptă, sĕmĕna cu o deiță, dér nu cu o făptură omenéscă. Frumseța ei îlŭ îmbĕtà, împotrivirea ei îlŭ mâniă; dér elŭ vĕdŭ, că acum trebue sĕ se supună.

— „Mĕ ducŭ“, dise elŭ, „căcĭ n'am venitŭ, pentru ca sĕ mĕ luptŭ cu o femeiă. Ițĭ lasŭ timpŭ de găndită. Nu uita: ai sĕ alegĭ între iubirea și ura mea. Pe tine nu te potŭ ocroti deii, décă voiu vré sĕ te nimicescŭ.“

Dicêndŭ acestea, părăsi sala templului. — — — — —

De repețite-orĭ se încercà a se apropia de Claudia — dér totdéuna înzadarŭ. Frumósa Vestală scia sĕ se împotrivéscă voinței sale puternice.

Dér avea sĕ simță rĕsbunarea sa! Ii era ușorŭ prințului împĕrătescŭ sĕ câștige martorĭ falșĭ; și în adevĕrŭ, abia câteva sĕptĕmânĭ trecură dela pĕtrunderea aceea volnică în templu, când Claudia fù acusată, că a necinstitŭ lăcașulŭ sântŭ alŭ Vestei, o crimă, care se pedepsea cu baterea cu biciulŭ în publicŭ și cu îngropare de viu.

Ea părea perdută, căcĭ fată de influința puternică a prințului împĕrătescŭ nu puteau face nimicŭ, nicĭ chiar rudeniile cele mai fruntașe ale Claudei. In óra din urmă, abia reușiră sĕ o ajute la fugă; Cum? — acésta rĕmase o taină, care nicĭodată n'a eșitŭ pe buzele ei.

Era o nópte întunecósă și plóiósă de primăvĕră, când Claudia fugi din închisóre. Singură, părăsită, fără mijlóce, rătăcea ea prin stradele Romei. Ce-i ajuta fuga, décă până în rĕvĕrsatulŭ diorilorŭ nu-șĭ găsia unŭ adăpostŭ, unde sĕ se ascundă? Ea-șĭ luase unŭ pumnalŭ și era hotărită de a se omorî, décă va fi recunoscută.

Ore întregĭ rĕtăci în jurŭ. Cătră diminéță cădŭ în sfîrșitŭ sleită de puterĭ în drumulŭ, care ducea la Capua. Intre monumentele, ce se ridicau de ambele laturĭ ale drumului în depărtare mare, căută ea sĕ se ascundă.

Aicĭ o află unŭ negutătorŭ creștinŭ din Neapole, care venea dela Roma cu căruța acasă. 'I fù milă de ea, o ajută și o puse în căruță și o ținŭ multă vreme ascunsă în casa sa.

Acolo învĕță Claudia a iubi și

*) Pretorianii formau garda împĕratului.

mentéză până și disciplinarea învĕțătorilorŭ. Care școlă, de pildă, primesce ajutorŭ de 50 fl. dela statŭ, autoritatea bisericéscă a acelei școlĭ, înainte de-a esecuta orĭ ce sentință disciplinară adusă față de învĕțătorŭ, este obligată a o așterne mai întêiu, spre aprobare. ministrului de culte. Astfelŭ de sentințe au valóre numai atuncĭ, când ministrulŭ nu va ordona o nouă cercetare și nu va aduce o nouă sentință, în timpŭ de-o lună de ḑile dela primirea ei.

Amŭ schițatŭ pe scurtŭ noulŭ proiectŭ cu care ministrulŭ unguresců, contele Albinŭ Csaky, are de gândŭ sĕ pășéscă înaintea dietei câtŭ mai curêndŭ. Este sciutŭ, că proiectulŭ a trecutŭ deja prin comisiunea dietei, alésă pentru afacerile de culte și instrucțiune publică. De faptŭ elŭ se află spre studiare la comisiunea financiară a dietei.

Și cine óre s'ar mai puté îndoì, că elŭ nu va fi primitŭ? Da, va fi primitŭ, ca tóte proiectele de legĭ de natura acésta; ba póte se va mai și înăspri, trecêndŭ prin ciurulŭ șovinismului turbatŭ alŭ deputaților din dieta unguréscă.

Unde mai rĕmâne atuncĭ autonomia școlelorŭ nóstre? unde dreptulŭ confesiunilorŭ și a autorităților nóstre bisericescĭ asupra acelorŭ școle, carĭ vorŭ fi nevoite sĕ priméscă miserabilulŭ ajutorŭ de statŭ de 50 fl?

De ocamdată ne mărginimŭ la atâtŭ. Cestiunea acésta e prea mare și importantă, decâtŭ ca s'o putemŭ discuta așa pe scurtŭ. Incheiândŭ atragamŭ atențiunea tuturorŭ Românilorŭ asupra acestui temerarŭ atentatŭ contra școlelorŭ nóstre, prin care guvernulŭ unguresců, nu-i modru, vré sĕ ne umple de totŭ paharulŭ suferințelorŭ!

SCIRILE ḐILEI.

— 16 (28) Ianuarie.

Căsătoria principelui moștenitorŭ românŭ Ferdinandŭ la Londra. Ministrulŭ plenipotențiarŭ alŭ Țĕrei românescĭ la Londra raporteză, că ḑiua de 10 Ianuarie n. c., în care moștenitorulŭ tronului românŭ s'a căsĕtoritŭ cu principesa Maria de Edinburg, a fostŭ serbată cu deosebită căldură și la curtea regală din Anglia. La prânḑulŭ de gală, ce s'a datŭ cu astă ocasiune, Maiestatea Sa Regina Angliei, în sunetulŭ imnului românescŭ, a ridicatŭ paharulŭ în sănĕtatea auguștilorŭ însurățeĭ. Totŭ odată Regina Angliei șĭ-a esprimatŭ credința, ce o are în fericirea prea iubitei sale nepóte, punêndu-o sub scutulŭ înaltelorŭ virtuțĭ ale suveranilorŭ românĭ și a „nobilelorŭ simțĕminte ale Românilorŭ."

—x—

O laudabilă societate de temperanță e pe cale de-a se înființa în comuna *Asuagiulŭ de susŭ* din Sĕlagiu. Vĕḑêndŭ adecă poporulŭ românŭ din acéstă comună, câtŭ de păgubitóre este bĕutura fără cumpĕtŭ a vinarsului, cum risipesce ea averile ómenilorŭ și la câte isvite blăstĕmate și neînțelegerĭ dă ea nascere, — într'o adunare ținută ḑilele acestea, s'au declaratŭ unulŭ ca unulŭ, că suntŭ gata de-a se constitui într'o societate de temperanță, îndurându-se fiă care pe cale protocolară, că nu vorŭ mai bea vinarsŭ în cârciumă, și nicĭ la casele lorŭ, abusurĭ cu bĕuturĭ spirituóse nu vorŭ mai comite. Cu multă bucuriă amŭ luatŭ scire despre acéstă lăudabilă hotărîre a bunului nostru poporŭ din Asuagiu, alŭ căruia esemplu din inimă amŭ dori, sĕ fiă imitatŭ câtŭ de mai multe comune românescĭ. Acésta ar fi pentru comunele nóstre cea mai sigură cale de-a ajunge odată la o stare înfloritóre și de-a se scăpa de balele de Jidanĭ, carĭ sécă și topescŭ moșiile bieților noștri plugarĭ.

—x—

Celorŭ ce plătescŭ dare le atragemŭ încă odată atențiunea asupra împrejurărei, că de cumva pe casele orĭ moșiile lorŭ nemișcătóre au datorii, după carĭ plătescŭ interese, potŭ pretinde o reducere a dărei, *decă până la 31 Ianuarie n. c. vorŭ înainta fasionările recerute* respectivelorŭ primării comunale, eventualŭ perceptoratelorŭ de dare orășenescĭ. Blanchetele necesare pentru aceste fasionărĭ a datoriilorŭ se capĕtă gratisŭ dela primăria fiă-cărei comune. După espirarea terminului de 31 Ianuarie, se mai póte face acestŭ lucru și până la *15 Februarie* st. n., dér numai pe lângă o petiție separată și numai arătându se motivele întemeiate ale întârḑierei.

—x—

Cei mai vechi învĕțătorĭ românĭ din Banatŭ. Unŭ învĕțătorŭ din Banatŭ ne trimite o listă a celorŭ mai vechĭ învĕțătorĭ românĭ din părțile acelea, pe carĭ 'i cunósce dênsulŭ și carĭ toțĭ au servitŭ peste 30 de anĭ, ca învĕțătorĭ. Aceștia suntŭ următorii: G-orge *Sêrbu* din Toraculŭ micŭ; Simionŭ *Periatŭ* din Togin; P. *Mera* din Rĭtișova; D. *Lința* și M. *Luchiciu* din Iladia; Const. *Ungureanu* din Sasca; Mat. *Ignea* din Nicolințŭ; G. *Iana* din Racașdia; I. *Orza* din Ciclova rom.; I. *Miocŭ* din Argadiciu; I. *Marta* din Zitinŭ; V. *Utia* din Cacova; A. *Popa* din Secașŭ; P. *Gruia* din Calina; A. *Mitea* din Ocna de ferŭ; P. *Mustețu* din Doclinŭ; D. *Gruescu* din Bocșa rom.; M. *Țapu* și D. *Novacŭ* din Fizeșŭ; *Soșdénu* din Obadŭ; C. *Popoviciu* din Șdióra; D. *Marcu* din Cereșŭ Timițŭ; D. *Căprariu* din Onoriciu; G. *Ionuțescu* din Turlucŭ, I. *Oprea* din Ezereșŭ; A. *Oceanu* din Ierova și Ios. *Olariu* din Damanŭ. Toțĭ acestĭ învĕțătorĭ au absolvatŭ prin anii 1852—1858 și au servitŭ ca învĕțătorĭ peste 30 ba unii chiar aprópe 40 de anĭ. Mulțĭ dintre ei ar fi avisațĭ la pensiune; dér la o pensionare potrivită meritelorŭ lorŭ n'au de unde spera și astfelŭ suntŭ nevoițĭ, bieții, a munci și mai departe alăturĭ cu tinerii spre a-șĭ agonisi pânea lorŭ.

—x—

Darurĭ pentru biserică. Ni-se scrie din *Colnicŭ*: Cu ocasiunea Bobotezei, d-na *Maria Sabinŭ*, mama d-lui învĕțătorŭ din Colnicŭ împreună cu soția acestuia, d-na *Elisabeta Sabinŭ*, au dăruitŭ pentru biserică 5 stihare pentru copii ministranțĭ din materiă bună și frumosŭ lucrate. Cu altă ocasiune, mai multe femei din comună, cu ajutorulŭ și la stăruința d-nei preotese *Maria Ieremia* au dăruitŭ pentru înfrumsețarea aceleașĭ bisericĭ 1 covorŭ de lână pentru prestolŭ, 3 covóre de lână la ușile împĕrătescĭ și la dverĭ, 1 mĕsaiu de lână tricolorŭ românescŭ. Fiă esemplulŭ lorŭ binecuvêntatŭ!

—x—

Unŭ harnicŭ învĕțătorŭ a dobênditŭ comuna *Ohaba Forgacĭ* în persóna d-lui *Corneliu Ghilezanŭ*, care timpŭ de 2 anĭ funcționase ca învĕțătorŭ în comuna Remetea Pogărnicĭ, unde în timpulŭ acesta înființase unŭ nou corŭ de plugarĭ și prin sîrguința și buna sa purtare câștigà iubirea tuturorŭ locuitorilorŭ din comună. Abia sositŭ în Ohaba-Forgacĭ, elŭ și aicĭ se puse pe lucru, înființă și aicĭ unŭ corŭ cu vre-o 30 de școlarĭ și în prima ḑi de Crăciunŭ se produse în biserică, storcêndŭ mulțămirea cea mai deplină a locuitorilorŭ. Prin progresulŭ făcutŭ în școlă și prin purtarea sa bună, d-lŭ Ghilezanŭ, după cum ni-se scrie, și aicĭ a câștigatŭ inima poporului, de care cu dreptŭ cuvêntŭ și este vrednicŭ unŭ astfelŭ de învĕțătorŭ.

—x—

Unŭ darŭ interesantŭ. A. S. R. printulŭ Ferdinandŭ alŭ României a primitŭ unŭ fórte interesantŭ cadou, din punctŭ de vedere istoricŭ, dela d. Berger, consulŭ generalŭ românŭ la Stuttgart. Nu e nimicŭ mai puținŭ decâtŭ sceptrulŭ lui Fredericŭ celŭ mare, întregŭ de fildeșŭ, artisticŭ ciselatŭ și avêndŭ o lungime de vr'o 80 de centimetre. Estremitatea inferióră formézá o corónă, ér cea superióră pórtă marca regelui Prusiei cu semnătura sa. De-asupra mânerului e reprodusŭ în reliefŭ grupulŭ ecvestru dela Pórta Brandeburgului. Acéstă prețiósă relicviă a fostŭ găsită într'o grădină, în Francia, unde fusese îngropată. Unŭ olandesŭ bogatŭ o cumpĕrase întâiu și d. Berger dela acesta.

—x—

Convocare. Din *Pesacŭ* primimŭ următórea convocare: Arătându-se în comuna nóstră simpatia și dorința, pentru înființarea unui corŭ vocalŭ, sub scrișii avemŭ onóre a convoca la o adunare generală constitutivă pe Duminecă în 31 Ianuarie (12 Februarie) a. c. la 2 óre d. a., în localitatea școlei române (lângă biserică) pe toțĭ acei p. t. domnĭ și dómne, carĭ împărtășescŭ acéstă idee. — Pesacŭ, 10 (22) Ianuarie 1893. G. P. Bogdanŭ; M. Porea; A. Isacŭ.

—x—

Scăderea intereselorŭ la depunerĭ în B. Pesta. Cele mai principale băncĭ din B.-Pesta au hotărîtŭ, ca dela 1 Febr. a. c., sĕ scadă interesele pentru depunerĭ dela 4% la $3^{6}/_{10}\%$.

—x—

Primăria capitalei Bucurescĭ a începutŭ deja lucrurile de împodobire a orașului pentru primirea AA. LL RR. principelui și principesei moștenitóre.

—x—

Agio vamalŭ pentru luna lui Febr. este stabilitŭ cu 20 procente.

—x—

Corulŭ românŭ din Alibunariu, sub conducerea dirigentului *Teodorŭ Petrișorŭ*, a datŭ în în 14 (26) Ian. unŭ concertŭ împreunatŭ cu petrecere. Concertulŭ a constatŭ din 7 puncte bine alese. S'a jucatŭ și „Călușerulŭ" și „Bătuta."

—x—

Dunărea lângă Turnu Severinŭ a înghiățatŭ. Ghiața e de 2 metrii de grósă. Ministrulŭ de rĕsboiu alŭ României a trimisŭ unŭ batalionŭ de soldațĭ din geniu, ca cu ajutorulŭ dinamitei sĕ spargă ghiața, și în urma acésta unele corăbii sĕ fiă eliberate.

—x—

Portulŭ Sulina stagnéză cu totulŭ. De 23 de ḑile marea négră a înghiățatŭ la o distanță de 10 chilometri departe de portŭ.

—x—

Furnisare. Direcțiunea de tracțiune din Budapesta a căilorŭ ferate de statŭ ung. are lipsă de mobile, articole de tinichea, butóie, frânghii, materii de curelăriă, cojocăriă. Informațiunĭ mai deaprópe se potŭ lua în biuroulŭ camerei comerciale și industriale din Brașovŭ. Terminulŭ de oferte 15 Febr. a. c.

—x—

Balŭ costumatŭ. Sâmbătă în 4 Febr. va fi balŭ costumatŭ de copii în sala hotelului centralŭ Nr. 1., cu conlucrarea musicei orășenescĭ. Bilete de întrare se potŭ cumpĕra în prăvălia Meschendörfer și în librăria W. Hiemesch precum și în hotelulŭ Nr. 1. Prețulŭ: pentru vêrstnicĭ 60 cr., pentru copii 50. Séra la cassă biletele vorŭ fi mai scumpe și adecă pentru vêrstnicĭ 80 cr., pentru copii 60 cr. Până la 10 óre séra jócă numai copii. Inceputulŭ la $^{1}/_{2}8$ óre séra.

—x—

Recitatorulŭ *Haus Stoof*, va ține în séra de 31 Ianuarie n. c. o conferință în sala hotelului Centralŭ Nr. 1. Bilete se potŭ căpéta în librăria W. Hiemesch și sera la cassă. Prețulŭ: cercle 80 cr.; stalŭ 60 cr.; partere 30 cr.; studenți 20 cr.; galeria 25 cr. Inceputulŭ la $^{1}/_{2}8$ óre sera. Programa este următórea: 1. „Der Prediger von Marienburg" de Fr. Teutsch. 2. „Ein Volksfeind" Act. IV de Ibsen. 3. Gedichte von Petöfi, de Melar. 4. „Der Pfarrer aus dem Haferland" de Albert. 5. „Säcbsische Humoresken" de Stoof sen.

ULTIME SCIRĬ.

Bucurescĭ, 27 Ianuarie. A. A. L. L. Regale principele Ferdinandŭ și principesa Maria sosescŭ în România Sâmbătă, 4 Februarie diminéța venindŭ pe la Predélŭ. In Bucurescĭ continuă a se face marĭ pregătirĭ pentru primirea Lorŭ. Poporulŭ îi așteptă cu entusiasmŭ.

---

a cunósce învĕțătura lui Christosŭ. Ea se hotărî a se face creștină și a-șĭ jertfi viéța pentru iubirea deaprópelui. Binefăcĕtorulŭ ei se îngrijì, ca sĕ ajungă sigură și necunoscută în Africa. Acolo după puțină pregătire primì botezulŭ din mânile bĕtrânului episcopŭ de Cartagena și întrà, sub numele de *Perpetua*, ca diaconésă (călugăriță) în serviciulŭ comunei creștinescĭ Cartagena.

Diaconesele formau în vechia biserică creștină unŭ felŭ de clasă religiósă. Lucrulŭ lorŭ era, sĕ îngrijéscă de bolnavĭ și sĕracĭ, sĕ pregătéscă pentru botezŭ pe femei (botezulŭ copiilorŭ se întroduse peste totŭ numai în veaculŭ alŭ 4-lea), sĕ le îmbrace și sĕ le desbrace pentru taina botezului și la slujbele Dumneḑeescĭ sĕ pórte de grijă asupra femeilorŭ din comunitatea creștină.

Sora Perpetua în curêndŭ îșĭ câștigà iubirea micei comune creștine, ce i-se încredințase. Blândețea și bunătatea ei cucereau inimile bărbaților și ale femeilorŭ. Cumcă frumósa și regésca femeiă trebuia sĕ se tragă din o familiă de fruntașĭ, toțĭ o credeau, dér nimenea nu cerceta, nicĭ nu o întreba, că de unde vine ea.

Toțĭ trebuiră sĕ fugă, bărbațĭ, femei și copii, din mica comună creștinéscă, carĭ departe cam de o oră de Cartagena, trăiau în tăcere și în pace, ocupându-se cu pescuitulŭ. Intâiu nu voiră sĕ fugă, când auḑiră decretulŭ crâncenŭ alŭ împĕratului Deciu, care voia sĕ restabiléscă ordinea și moravurile vechĭ în împĕrățiă, ce i-se păreau nedespărțite de credința în ḑeii cei vechĭ și de aceea amenința pe creștinĭ, ca pe nisce resvrătitorĭ, cu chinurĭ și mórte, décă nu vorŭ voi sĕ priméscă obiceiurile religiunei romane de statŭ. Cei mai mulțĭ însĕ nu băgară în sémă terminulŭ, până când toțĭ creștinii dintr'o comună aveau sĕ se înfățișeze la magistratŭ, ca sĕ se lapede de credința lorŭ și sĕ aducă jertfa chipului împĕratului.

Acum ei erau ca și în afară de orĭ ce lege, închisórea și mórtea erau sigure pentru cei ce erau prinșĭ. Dér ea primise încă la timpŭ o soliă a episcopului de Cartagena, pe care o trimise elŭ mai înainte de a muri pe cruce. In acéstă soliă se ḑicea: „Domnulŭ vĕ poruncesce, sĕ vĕ ferițĭ și sĕ fugițĭ de prigonirĭ; căcĭ deórece, coróna de martirĭ vine din grația lui Dumneḑeu și nu póte fi primită, décă nu sosesce óra primirei, așa acela, care se retrage și astéptă, nu e nevrednicŭ de ea."

Ei ascultară de cuvintele aceste. Părăsiră patria lorŭ și întrară în mare cu luntrile lorŭ de pescarĭ. Când sosiră soldații guvernorului romanŭ, pentru ca sĕ-i aresteze pe ei, carĭ de multŭ erau trecuțĭ în protocólele magistratului ca dușmanĭ ai împĕratului, aflară numai colibĭ, despre locuitorii lorŭ însĕ nu aflară nicĭ o urmă.

Unde au rĕmasŭ ei?

Departe de țermurĭ, se ridica din valurile mărei o insulă stâncósă singuratică, dér mai bine ḑisŭ o stâncă mare și prelungită, pe care póte vre-o erupțiune vulcanică*) a scos'o din fundulŭ mărei. Cu o luntre puteai sĕ o încungiurĭ într'unŭ césŭ. Pĕreții ei de stâncă erau dreptĭ și negri, ne oferindŭ nicĭ unŭ locŭ, la care ai fi pututŭ debarca. Când furtuna biciuia marea, valurile aruncau spumă albă până în vêrfulŭ stâncilorŭ, așa încâtŭ mica insulă părea, că dispare cu totulŭ în valurĭ; décă marea era liniștită, atuncĭ stânca se odihnea pe întinsa și albastra suprafață a mărei, ca o umbră întunecósă într'o câmpiă luminată de sóre. Nicĭ unŭ picior de omŭ n'a călcatŭ insula acésta pustiă. In timpurĭ de vijeliă, corăbiile se fereau de a se apropia de ea, dér

---

*) In sînulŭ pămêntului se află materii topite, carĭ ferbŭ într'una și apoi din când în când cu o putere uriașă crépă cója pămêntului și esŭ afară. Astfelŭ de ieșirĭ se numescŭ erupțiunĭ vulcanice. — Trad.

Scrisórea unui Românŭ din America.

Unŭ plugarŭ românŭ din părţile bănăţene, care de mai multŭ timpŭ petrece în America, abonându se cu începutulŭ acestui anŭ la „Gazeta Transilvaniei“, ne adreséză o scrisóre plină de dorŭ şi duioşiă faţă de fraţii sĕi Românĭ, din alŭ cărora sînŭ s'a depărtatŭ de atâtŭ de tare.

Din acéstă scrisóre, care ni-s'a adresatŭ curatŭ numai în limba românéscă şi care s'a espedatŭ pe la sfîrşitulŭ anului trecutŭ şi a sositŭ aicĭ în 13 Ianuarie st. n, publicămŭ pentru curiositate următórele:

East-Chicago, 27 Decemvre 1892.

Multŭ Stim. D le Redactorŭ! Astădĭ îţĭ trimitŭ cuponulŭ cu 40 francĭ şi 50 cente ca abonamentŭ la multŭ onorata şi plină de diamante românescĭ a a D tale fóiă „Gazeta Transilvaniei“. Pentru limba şi naţiunea română avêndŭ şi eu inimă şi simţŭ românescŭ, vinŭ cu inima plină de dragoste a sprijini acéstă multŭ iubită şi preţuită fóiă.

Eu, D-le Redactorŭ, mi-sŭ unŭ plugarŭ din Banatŭ, din comuna Petrilova, în cerculŭ Jamŭ din comitatulŭ Caraşŭ-Severinŭ. Părinţii mei au fostŭ nisce sĕrmanĭ plugarĭ. Neavêndŭ spesele cerute, ei n'ară fostŭ în stare ca sĕ mĕ dea în şcóle mai înalte, decâtŭ numai în şcóla normală (primară) din comună.

Şi aşa umblândŭ eu la córnele plugului pănă ce am fostŭ în etate de 20 anĭ, am mersŭ atuncĭ la Reşiţa-montană ca lucrătorŭ în fabrica de fierŭ. Acolo am muncitŭ 12 anĭ şi am învĕţatŭ cum sĕ facŭ şinele dela drumulŭ de fierŭ. Acolo m'am şi căsĕtoritŭ cu Sofia Dobrescu, din familiă bună, care are şi unŭ frate în comuna Furlugŭ din comitatulŭ Caraşŭ-Severinŭ. Din 1880 şi pănă în 22 Iulie 1889 am traitŭ în pace şi bună înţelegere, dér atuncĭ ea a încetatŭ din viéţă şi eu am rĕmasŭ singurŭ.

Cuprinsŭ eu de întristare adêncă, mi-am pusŭ în gândŭ sĕ facŭ o călĕtoriă pană'n America, că póte voiu zăuita mai uşorŭ acéstă întristare. La 28 Aprilie 1890 am încălicatŭ pe trenŭ din Reşiţa şi în 30 Aprile am fostŭ în Bremen, în Germania. De aicĭ am încălicatŭ în 3 Maiu pe vasulŭ „Vera“ şi în 12 Maiu am descălicatŭ la New-York pe uscatŭ, după multe suferinţe pe Oceanulŭ Atlanticŭ cu valurile mărei.

De aicĭ am mersŭ la Filadelfia, dér neaflândŭ de muncitŭ, am mersŭ la Patsville la o fabrică de fierŭ. Aicĭ am muncitŭ, déră cu multă greutate din partea limbei englese. Mĕ'ntrebau Englesii, că de unde sunt? Eu le spuneamŭ dreptatea, că mi-sŭ din Ungaria. 'Mĭ diceau, că mi-sŭ *Hungeri*, pentru că Englesii cetescŭ pe *a* în locŭ de *i*. Şi aşa la totŭ cuvêntulŭ îmĭ spuneau. că mi sŭ Ungeri. Şi nu i destulŭ cu atâta, ci ne băteau şi cu petri pe strade şi de aceea am fostŭ silitŭ sĕ mergŭ mai departe înlăintru în America. De multe-orĭ am voitŭ sĕ spunŭ că-sŭ din România şi că sŭ Românŭ, precum sunt, déră când mergeamŭ la postă cu epistole, séu le primiamŭ, de locŭ îmĭ diceau în limba englesă că mi-sŭ Hungeri. De multe-orĭ când le spuneamŭ, că mi-sŭ Românŭ, aceea le plăcea Englesilorŭ, că ei iubescŭ pe Românĭ şi pe Franţuzĭ şi pe tóte celelalte naţiunĭ, numai pe Ungurĭ nu.

Muncindŭ 9 lunĭ în Patsville, după ce am deprinsŭ limba englesă, am călĕtoritŭ aicĭ, în Statulŭ Indiana. Aicĭ nu batŭ cu petri pe Ungurĭ, pentru-că e statŭ nou şi e slabŭ de locuitorĭ, — şi se şi plătesce mai bine în tóte fabricile.

Cu aceste puţine cuvinte, îmĭ încheiu acéstă epistolă salutându-te cu multă căldură şi aşteptândŭ cu nerăbdare scumpa D-tale fóiă „Gazeta Transilvaniei.“ Dée Dumnedeu sĕ tráéscă şi în seculii viitorĭ!

Ioanŭ Manciu.

Glasulŭ unui plugarŭ românŭ.

Badea *Vasilie Vaideanu* din Romosŭ ne rógă sĕ mai „espedămŭ“ în „Gazeta Transilvaniei“ următórea scrisóre, căreia cu plăcere îi facemŭ locŭ:

Romosŭ, la 23 Gerarŭ 1893.

Trecut'au mulţĭ anĭ, de când noi Românii perdurămŭ unŭ bine din mânile nóstre, şi anume, *libertatea*.

Nu potŭ sĕ rabdŭ de-a nu scrie câtŭ de puţinŭ.

Multŭ mĕ mirŭ eu, ca economŭ, ce póte fi, de noi Românii suntemŭ înaintea Maghiarilorŭ cei mai urgisiţĭ dintre celelalte neamurĭ de ómenĭ. Nouĕ ne este opritŭ de-a spune adevĕrulŭ. Ce rele au făcutŭ óre acei bărbaţĭ demnĭ ai noştri, carĭ au grăitŭ adevĕrulŭ prin gazete? Pentru ce au fostŭ ei traşĭ la cercetare şi pedepsiţĭ cu închisóre şi cu pedepse în banĭ? Ce rele au făcutŭ aceştĭ bărbaţĭ?

O Dumnedeule, îndură-te spre noi! Au nu-şĭ aducŭ aminte Maghiarii de cuvêntulŭ acela, că *celŭ ce se înalţă pe sine, se va smeri?*

Politica lorŭ este deşértă. Noi Românii avemŭ răbdare şi aşteptare, căcĭ dice unŭ proverbŭ, că *vremea cóce cireşele.* Speranţa nóstră este la Dumnedeu, elŭ ne va trimite unŭ viitorŭ mai bunŭ. Multe greutăţĭ purtămŭ mai alesŭ noi, economii, şi acelea tóte vorŭ avé rĕsplătire.

Trebue sĕ-şĭ aducă aminte Maghiarii, că multe împĕrăţii puternice au fostŭ, şi pentru înălţare au picatŭ. Şi ei potŭ uşorŭ aluneca, pentru-că Dumnedeu nu-i bate pe ómenĭ când facŭ rĕulŭ, dér nicĭ nu-i uită.

Multe stăpânirĭ creştine suntŭ, şi nicĭ una nu vine sĕ ridice jugulŭ nostru celŭ greu şi sĕ ne elibereze. Pentru aceea trebue sĕ ne rugămŭ de Impĕratulŭ ceriului, ca acela sĕ ne uşureze de greutate, căcĭ *la alţĭ împĕraţĭ vĕdŭ bine, că nu-i nicĭ o nădejde.*

Ce greutate ne trebue mai mare, ca aceea, că *ni-au delaturatŭ şi limba dintre tóte scrierile, ce ne vinŭ dela mai marii noştrii*, căcĭ trebue sĕ mergemŭ cu ele totŭ la cei ce sciu unguresce, sĕ ni-le cetéscă? — O, ce obrăznicia! O, ce nedreptate! La tóte acestea Dumnedeu va rĕsplăti.

Sĕ nu ne lăsămŭ, fraţilorŭ.
Sĕ nu lăsămŭ pe voia lorŭ,
Că de ne-omŭ lăsa supuşĭ
Vomŭ fi ca din lume duşĭ.
Trebue sĕ ne trudimŭ,
Dreptatea s'o dobêndimŭ,
Ca egala 'ndreptăţire
S'o avemŭ de moştenire.

Rĕmânŭ de bine-voitorŭ

Alŭ D-vóstrĕ
Vasile Vaideanu,
economŭ.

Unŭ apelŭ către protopopĭ.

Primimŭ din diecesa Gherlei unŭ apelŭ tipăritŭ, pe care d-lŭ canonicŭ *Ioanŭ Papiu*, ca preşedinte alŭ Reuniunei învĕţătorilorŭ românĭ din giurulŭ Gherlei, l'a adresatŭ către toţĭ protopopii de pe teritoriulŭ acelei reuniunĭ, atrăgêndu-le atenţiunea asupra indiferentismului. ce unii membri din clerŭ şi învĕţătorime arată faţă de causele culturale ale acestei reuniunĭ şi avertisându-i asupra datorinţei, ce o au ca preşedinţĭ ai filialelorŭ acestei reuniunĭ.

Noi de multe-orĭ amŭ accentuatŭ, că protopopii suntŭ factorii cei mai puternicĭ, dela carĭ depinde progresulŭ în învĕţămêntŭ şi bunăstarea culturală a poporului nostru peste totŭ. Amŭ arătatŭ prin casurĭ concrete, că unde protopopii suntŭ harnicĭ şi stăruitorĭ, preoţii suntŭ zeloşĭ, învĕţătorii la înălţimea datorinţei şi tóte mergŭ bine, în ordine şi spre progresŭ.

De aceea aflămŭ fórte potrivită adresa, la care d-lŭ canonicŭ Papiu şi-a îndreptatŭ apelulŭ sĕu. Suntemŭ siguri, că pe acéstă cale, D-sa, ca preşedinte de curêndŭ numitŭ alŭ acestei reuniunĭ, în scurtă vreme îşĭ va ajunge nobilulŭ scopŭ, de-a ridica nimbulŭ Reuniunei învĕţătorilorŭ românĭ din jurulŭ Gherlei la nivelulŭ, ce 'i se cuvine.

Étă apelulŭ:

Multŭ Onorate D-le Protopópe! Avêndŭ în vedere, că reuniunea învĕţătorilorŭ românĭ gr. cat. din giurulŭ Gherlei sustă ca atare cu statute aprobate de superioritatea competentă încă dela anulŭ 1880 şi în acestŭ restimpŭ, deşi a desvoltatŭ activitate pe terenulŭ şi în cadrulŭ ce-lŭ concedŭ legile vigente, totuşĭ nu se vede a fi ajunsŭ la resultatele impuse de spiritulŭ timpului şi în modŭ imperativŭ pofite de multele recerinţe şi lipse, carĭ pe di ce merge se simtŭ totŭ mai tare pe terenulŭ instrucţiunei;

Considerândŭ apoi, că viéţa e lupta continuă, pe alŭ cărei câmpŭ atâtŭ corporaţiunile, câtŭ şi individii unulŭ fiesce care 'şi are loculŭ menitŭ, amĕsuratŭ posiţiunei sale; ér celŭ ce nu se nisuesce a umplé loculŭ, unde e postatŭ, cu zelulŭ ce-lŭ poftesce importanţa lucrului formată adese-orĭ şi de împregiurărĭ — şi nu şĭ încórdă puterile pănă la acelŭ gradŭ, că în emulaţiune sĕ ţină rostŭ asemenea cu conluptătorii sĕi — cade învinsŭ pe câmpulŭ luptei şi rĕmâne înapoi, pe când cei ce s'au încordatŭ fără de pregetŭ mergŭ înainte şi se apropiă de scopŭ: din acestea şi alte motive subscrisulŭ, ca preside alŭ reuniunei învĕţătorilorŭ rom. gr. cat. din giurulŭ Gherlei, — în consciinţa chiămărei sale şi a devisei, că cu puterĭ unite se póte ajunge departe, — nu în spiritŭ pretensivŭ orĭ mandativŭ, ci în spiritulŭ iubirei frăţescĭ şi a încrederei, îmĭ permitŭ a mĕ adresa către M. On. D-ta, ca către preşedintele reuniunei filiale din tractulŭ protop. alŭ M. O. D. Tale, şi a te ruga totŭ deodată, ca între multele ocupaţiunĭ ce Ţi le impune oficiulŭ, care-lŭ porţĭ, sĕ binevoiescĭ a fi cu deosebită atenţiune şi la interesele speciale ale reuniunei nóstre, ca sĕ se desvólte activitatea, care pe viitorŭ sĕ ducă la unŭ resultatŭ cu multŭ mai îmbucurătorŭ, precum o recerŭ acésta referinţele timpului.

Credŭ, că nu voiu fi rĕu înţelesŭ, când dau espresiune acestei dorinţe, pentru-că o facŭ numai în sciinţa de a-mĭ împlini datorinţa sântă, la a cărei împlinire m'a chiămatŭ încrederea onoratului corpŭ învĕţătorescŭ în adunarea gener. a reuniunei ţinută la Betleanŭ, şi a cărei încredere o posedĭ şi M. O. D-ta, ca preşedinte alŭ reuniunei filialĭ tractuale.

In mai specialŭ îmĭ permitŭ a a-

şi când era vreme frumósă se ţineau departe de ea, căcĭ vêrfurile stâncóse şi ascuţite, carĭ eşiau din apă, arătau primejdiile adêncimei. Ulii şi vulturii îşĭ făceau cuiburĭ pe înălţimea sa.

Cu câţĭ-va anĭ mai înainte de povestirea nóstră, unŭ tênĕrŭ pescarŭ alŭ micei comunităţĭ creştinescĭ fu apucatŭ de o vreme tare şi mânatŭ pe întinsa mare. Ce e dreptŭ, elŭ scăpase de furtună, dér după ce acésta trecù, rĕtăcì elŭ cu luntrea în cóce şi în colo pe marea întinsă, căcĭ prin cerulŭ înoratŭ nu putea privi sórele, cu ajutorulŭ căruia ar fi pututŭ afla direcţiunea către ţĕrmure. Vêntulŭ îlŭ mânà spre insula acésta pustiă. Când ajunse în apropierea stâncei, observà, că în partea de miadă-nópte a păreţilorŭ de stâncă, era unŭ felŭ de limanŭ, destulŭ de mare, ca sĕ priméscă şi sĕ ascundă o luntre, ca a sa. Marea era liniştită şi astfelŭ elŭ îşĭ mânà luntrea înlăuntru şi tocmai voia sĕ arunce ancora, pentru ca sĕ se odihnéscă, când observà o deschidĕtură îngustă în forma unei semilune, care se perdea înlăuntru în nóptea întunecósă.

Curagiosŭ mânà tênĕrulŭ pescarŭ luntrea sa. După cincĭ minute se făcù lumină şi în curêndŭ se vĕdù sub cerulŭ liberŭ. Elŭ trecuse prin o pesceră. Cu uimire vĕdù elŭ, că aicĭ, în dosulŭ păreţilorŭ întunecoşĭ de stâncă, se află unŭ ţinutŭ plăcutŭ. Arborĭ şi tufe împodobeau pămêntulŭ, care se prelungea în susŭ.

Multe sĕmênţe aruncase vêntulŭ, în miile de anĭ, dela ţĕrmii îndepărtaţĭ, şi aceste sĕmênţe aflară viéţă între stâncile pustii. Fiinţe vieţuitóre nu se vedeau, afară de vulturii de mare, carĭ se aflau în vêrfulŭ stâncilorŭ. O radă subţire de apă curată şi próspĕtă isvora din stâncă şi cădea plecĭcăindŭ în mare. De-altmintrelea aicĭ dormnea o tăcere de mórte.

Tênĕrulŭ pescarŭ rĕmase câte-va ceasurĭ în loculŭ acesta liniştitŭ, apoi căutà şi află peste valurĭ drumulŭ către patria sa. Elŭ povesti comunei despre descoperirea acésta minunată; dér fiă, că nu 'i s'a datŭ credĕmêntŭ, fiă că nu dederă mare importanţă acestui lucru, destulŭ că vorbiră despre ea şi apoi o uitară.

Acolo fugise acum mica comună creştinéscă sub conducerea acelui pescariu. Douĕ-decĭ bărbaţĭ, nouĕ-spre dece femei şi patru-spre-dece copii, cu totulŭ cincĭ-decĭ şi trei de persóne alergară pe mare, care, mai cu îndurare ca ómenii, le oferì unŭ locŭ de scăpare. Ei duceau cu sine mrejĭ, unelte de casă, făină, vinŭ şi fructe. Pe luntrea cea mai mare se afla crucea de lemnŭ, unde obicĭnuiau a se aduna, ca sĕ se róge şi sĕ mănânce împreună. Era în luna lui Maiu şi de aceea nu aveau a se teme de furtunĭ. De óre-ce vêntulŭ era favorabilŭ, către séră şi ajunseră lângă insula stâncósă, dér nu cutezară a se apropia de ea, de órece marea era neliniştită.

Peste nópte steteră în largulŭ mărei. Când se crepà de diuă, priviră cu temere spre médă-di, că óre nu se arată o luntre împĕrătéscă; dér nu zăriră nimicŭ, decâtŭ suprafaţa nemărginită a mărei. In fine către amédĭ, când marea se liniştise, cutezară a se apropia şi trecură cu toţii prin canalulŭ întunecosŭ spre ţinutulŭ frumosŭ din interiorulŭ insulei.

Când mica societate debarcase la ţĕrmŭ, întonà sub conducerea fruntaşului ei unŭ psalmŭ de laudă. Apoi ei împlântară crucea şi descărcară luntrile, bărbaţii tăiară arborĭ, îşĭ făcură corăbii şi când se apropià séra, se culcară în simţĕmêntulŭ, că suntŭ mai sigurĭ, ca orĭ unde pe suprafaţa pămêntului. Nu se gândeau la lipsurĭ, căcĭ apa bâjbăia de racĭ şi pescĭ şi mâncările aduse erau de ajunsŭ pentru mai multe sĕptĕmânĭ, décă le folosiau cu cumpĕtare.

(Va urma.)

Trad. de *Cornel Scurtu.*

trage atenţiunea M. O. D. Tale la următórele:

a) După ce în înţelesulŭ § lui 4 din regulamentŭ (pentru afacerile reuniunilorŭ filialĭ) fiă-care reuniune filială are sĕ ţină adunărĭ de primăvéră şi de tómnă şi protocólele cu actele referitóre (în înţelesulŭ §-lui 15) la adunare, are sĕ le subşternă comitetului centralŭ, dér până acuma din unele tracte protop. nu au ajunsŭ la comitetŭ nicĭ încunosciinţare despre ţinerea adunărilorŭ, nicĭ s'au subşternutŭ protocóle: eştĭ rugatŭ cu tótă reverinţa, ca sĕ binevoiescĭ a lucra întru acolo, ca sĕ se delăture acestŭ defectŭ — décă până acuma nu s'ar fi delăturatŭ, — şi actele adunărilorŭ reuniunei filiale, după ce vorŭ fi ţinute acesce în terminulŭ pusŭ în statute, sĕ ajungă la comitetulŭ centralŭ la timpulŭ sĕu.

b) Fiindcă restanţele din taxele membrilorŭ ordinarĭ, la carĭ suntŭ obligaţĭ după statute III. §. 3. 6), în urma incassărei neregulate s'au urcatŭ din anŭ în anŭ la sume atâtŭ de considerabile, încâtŭ partea materială a reuniunei, fără de care nu póte progresa nicĭ cea intelectuale, sufere o daună mare, — sĕ binevoiescĭ a mijloci, ca restanţierii după putinţă sĕ şĭ plătéscă restanţele şi taxele sĕ se încaseze pe viitorŭ mai regulatŭ.

c) Deórece se aducŭ unele căinţe, că membrii nu arŭ căpĕta cărăuşia nicĭ diurnele prevĕdute şi prin instrucţiunea ministerială şi prin §. 17 alŭ regulamentului pentru presentarea la adunările reuniunei, şi cei absenţĭ voiescŭ a-şĭ escusa şi a-şi motiva absenţele cu acéstă împregiurare: e fórte de doritŭ, ca şi în privinţa acésta sĕ se afle calea şi mijlócele necesare conducĕtóre la scopŭ.

d) Din protocólele adunărilorŭ reuniunilorŭ filiale s'a observatŭ, că în unele locurĭ absentările membrilorŭ ordinarĭ obvinŭ prea adese orĭ, ba absentéză chiar aceia, carĭ au sĕ ducă rolă însemnată în adunare (precum disertantele), ca aceste absentărĭ pe viitorŭ sĕ devină totŭ mai rarĭ, ar fi fórte de doritŭ sĕ se afle calea de a frecuenta adunările regulatŭ şi a uşura înfăţişarea la ele, éră pe cei cu absenţe nemotivate a-i tracta în înţelesulŭ statutelorŭ reuniunei.

e) Comitetulŭ centralŭ numai cu bucuriă nu a putută sĕ întêmpine şi acea împregiurare, că la premiile publicate în anulŭ trecutŭ au incursŭ fórte puţine elaborate şi şi aceste nu cu acea diliginţă lucrate, ca sĕ se afle demne de a reporta premiulŭ pusŭ în concursŭ. O împregiurare este acésta, care mai multŭ s'ar puté atribui nepăsărei, decâtŭ necapacităţii şi nehărniciei învĕţătorilorŭ noştri.

Eşcĭ rugatŭ [dreptŭ aceea, M. On. Domnule Protopópe, ca sĕ binevoiescĭ atâtŭ de a dreptulŭ si nemijlocitŭ, câtŭ şi prin mijlocirea Veneratului Clerŭ tractualŭ — a cerca sĕ se stêrnéscă emulaţiunea nobilă în învĕţătorii tractualĭ şi în acésta privinţă. Ar fi unŭ lucru nu prea de lăudatŭ, décă nicĭ la concursele din éstŭ anŭ nu ar fi comitetulŭ în plăcuta posiţiune de a puté propune acordarea premiilorŭ puse în concursŭ.

In urmă peste totŭ îmĭ permitŭ a însemna, că reuniunea nóstră, ca şi orĭ carĭ alte instituţiunĭ produse prin spiritulŭ de progresŭ şi de înaintarea binelui comunŭ în genere şi în specialŭ alŭ instrucţiunei poporului nostru, este o corporaţiune, a cărei esistinţă e recunoscută de superioritatea competentă şi prin însa-şĭ aprobarea, şi toţĭ membri acesteia prin intrarea în dênsa precum şi Veneratulŭ Clerŭ are faţă de dênsa obligaţiunĭ nu numai de nobleţă, ci şi de strînsă datorinţă a lucra şi a conlucra spre ajungerea realisărei scopului propusŭ; — în consciinţa acestora fiindŭ şi comitetulŭ centralŭ, credŭ, că şi pe viitorŭ va face toţĭ paşii necesarĭ pentru împlinirea missiunei sale, sperezŭ însĕ, ca cu ajutorulŭ lui Dumnedeu şi cu conlucrarea multŭ onoraţilorŭ domnĭ protopopĭ, preoţĭ şi învĕţătorĭ, nu va veni în acea posiţiune, ca faţă de împlinirea datorinţelorŭ din partea membrilorŭ reuniunei sĕ fiă necesitatŭ a recurge în promovarea intereselorŭ la autoritatea competentă mai înaltă, care prin aprobarea sa a sancţionatŭ întreprinderile nóstre, şi ar fi unŭ lucru neplăcutŭ, décă nepăsarea orĭ neinteresarea nóstră de causă ar duce pe comitetŭ acolo—ca pe lângă recunoscinţa datorită celorŭ zeloşĭ, sĕ arate şi casurĭ contrare Prea Veneratului Consistorŭ orĭ chiar Ilustrităţ-i Sale D lui Episcopŭ, care e patronulŭ reuniunei.

Acestea voindŭ a-le aduce la cunoscinţa M. On. D-Tale în sperarea, că vomŭ avé ocasiune de a te puté întimpina ca pe celŭ mai zelosŭ cu recunoscinţă şi mulţămită pentru activitatea desvoltată în interesulŭ reuniunei nóstre, a instrucţiunei şi a cultivărei poporului, — cu distinsă reverinţă sum

Alŭ Multŭ On. D-Tale

stimătorŭ în Christosŭ frate

Ioanŭ Papiu m. p.,

canonicŭ, presidele reuniunei.

Dare de sémă şi mulţămită publică.

Braşovŭ, Ianuarie 1893.

Cu ocasiunea producţiunei arangiate de Societatea sodalilorŭ românĭ din Braşovŭ la 25 Decemvre v. 1892, pe lângă taxa de intrare, unii Domnĭ au făcutŭ şi suprasolvirĭ, pentru carĭ li se aduce şi pe acéstă cale cea mai căldurósă mulţămită. Anume au suprasolvitŭ d-nii: A. Vlaicu 2 fl., N. N. 1 fl. 40 cr., L Romanŭ 1 fl., D. Platoşŭ 1 fl., N. N 80 cr., Democovicĭ 40 cr., N. N. 40 cr., I. Seniuce 20 cr., N. N. 20 cr., N. N. 20 cr. Totalŭ 7 fl. 60 cr. Venitulŭ curatŭ alŭ petrecerei a fostŭ de **69 fl. 40 cr.**

Totdeodată mulţămimŭ Onoratului publicŭ românescŭ din locŭ, care sprijinesce cu atâta căldură modestele producţiunĭ ale acestei societăţĭ.

Pentru societatea sodalilorŭ românĭ din Braşovŭ:

Arseniu Vlaicu, preşedinte. **Vasile Meşotă.** cassarŭ.

Literatură.

A apărutŭ:

Bradĭ şi putregaiu. Moravurĭ provinciale de Nicolae *Xenopolŭ.* A treia ediţiă. Bucurescĭ. Tipografia „Voinţa naţională". Strada Academiei Nr 4. 1893. Acéstă carte, scrisă într'unŭ stilŭ uşorŭ şi românescŭ, tractéză o istoriă fórte interesantă şi umple totodată o lecună simţită în literatura nóstră. Dovadă este, că deja în scurtŭ timpŭ s'au vêndutŭ două ediţiunĭ. Preţulŭ pentru Ardealŭ şi Ungaria (inclusive porto) 55 cr. nu ca până acum 1 fl.

*

Vinderea lui Isusŭ, tragediă în 4 acte, (scrisă în versurĭ) de *S. P. Simonŭ,* preotŭ în Şomfaleu, (p. u. Besztercze). Formatŭ 8⁰ de 60 pag. Preţulŭ 35 crucerĭ.

Arta de a trăi.

După *Stugau,* de *Camilŭ B...*

Speranţa, aducerea aminte şi părerea de rĕu.

Unulŭ din darurile cele mai sublime, cu carĭ a fostŭ dotatŭ omulŭ, ca sĕ-şĭ lumineze calea, adesea atâtŭ de întunecósă a vieţei sale, a-şĭ ridica de nou curagiulŭ sĕu slăbitŭ şi a nu pierde cu desĕvêrşire dorulŭ de viĕţă, pe lângă tótă miseria şi suferinţele, pe lângă tóte durerile şi mortificările, — e *speranţa.*

Speranţele se potŭ numi avansurĭ de bucurii în aşteptare, şi adesea se întêmplă, că astfeliu de bucurii anticipate ne causéză momente mai vesele, decâtŭ însĕ-şĭ bucuria. Dómna de *Staël* n'a mersŭ prea departe când a disŭ: *„A trăi însemnéză a spera; celŭ ce ucide speranţa comite unŭ asasinatŭ".*

In totŭ casulŭ, însuşirea omului de-a gusta înainte în închipuirea sa bucurii viitóre, e unŭ darŭ nepreţuitŭ alŭ lui Dumnedeu şi pentru omulŭ cu minte, e unulŭ din mijlócele cele mai importante de a se bucura de viĕţa sa. Am disŭ pentru celŭ *cu minte,* deórece sperarea pătimaşă îşĭ are şi ea pericolele sale. Speranţe îndelungŭ nutrite şi în fine neîmplinite, au împins deja pe mulţĭ ómenĭ, de altcum bravĭ, la desperare şi sinucidere. De aceea sfătuescŭ pe toţĭ aceia, carĭ vorŭ sĕ guste din speranţă numai partea cea bună: speraţĭ, speraţĭ cu totŭ avêntulŭ, cu tótă tăria sufletului vostru, dér oţĕliţi-vĕ inima de mai înainte, pentru ca sĕ staţĭ neclintiţĭ, când speranţa nutrită nu se va împlini.

Unii, pentru a scăpa de durerea speranţelorŭ veştejite, ne sfătuescŭ a nu spera nimicŭ cu totŭ sufletulŭ. Nu sunt de acéstă părere. Décă ne vomŭ subţia sĕu chiar amărî orĭ ce speranţă prin ideia, că ceea ce sperămŭ póte nu se va împlini, atuncĭ răpimŭ speranţei totŭ ce are ea mai încântătorŭ.

Unŭ sufletŭ moralŭ tare, nicĭ nu are lipsă sĕ-şĭ ştirbéscă astfelŭ gustarea speranţei sale. Décă şi nu i-se realiséză o speranţă, elŭ totuşĭ pentru acésta nu-şĭ pierde cumpĕtulŭ. Elŭ se mângăie cu ideia, că ceea ce a fostŭ mai bunŭ în lucru, adecă speranţa, a gustat'o deja şi că acestŭ avansŭ e din acelea, carĭ nu se mai replătescŭ. Nu uită nicĭ aceea, că o inimă de omŭ sănĕtósă şi vióie încă nu devine sĕracă prin pierderea *unei* speranţe.

Firesce, că arta de a ne păstra cumpĕtulŭ după speranţe pierdute, chiar şi după de acelea, carĭ atingŭ cele mai intime simpatii ale inimei, nu ni-o însuşimŭ dintr'odată. Trebue, ca noi înşi-ne sĕ ne facemŭ treptatŭ educaţiunea, pentru-ca sĕ ajungemŭ la acéstă tăriă, la acéstă elasticitate şi la acéstă oposiţiă nobilă a sufletului, luândŭ firma hotărîre, de a ne păstra, chiar şi la celŭ mai micŭ incidentŭ, echilibrulŭ sufletului nostru. Sĕ nu credemŭ, că ar fi unŭ lucru de prisosŭ de-a ne deda sĕ ne scimŭ stăpâni chiar şi în lucrurĭ micĭ, pentru-că fiă care putere a trupului şi a sufletului, ca sĕ nu amorţéscă, are lipsă de o impulsiune continuă, ca şi magnetulŭ prin atêrnarea de micĭ greutăţĭ.

Mai sfătuimŭ de-a nu slăbi speranţa prin ideia neîmplinirei ei şi din acelŭ motivŭ, pentru-că în lucrurĭ practice, speranţa, care stă în legătura cea mai strînsă cu încrederea în sine şi cu siguranţa, e unŭ mijlocŭ de căpetenia alŭ isbêndei.

Décă speranţa constă în aceea, de a ne închipui bucurii viitóre, ca şi când ele ar fi presente, — apoi *frica,* şi sora ei *grija,* constă în aceea, de a ne închipui suferinţe viitóre, ca şi când ele ar fi presente. Precum însĕ prin puterea închipuirei nóstre ne putemŭ cugeta bucurii şi suferinţe *viitóre,* ca şi când ele arŭ fi presente, întocmai aşa ne putemŭ cugeta bucurii şi suferinţe trecute, ca şi când ele érăşĭ ar fi presente.

Ce capitalŭ, ce comóră nu suntŭ óre amintirile plăcute! Când presentulŭ e secŭ, năduşitŭ şi plinŭ de urîtŭ, n'avemŭ decâtŭ sĕ ne deschidemŭ scrinulŭ amintirilorŭ nóstre şi vomŭ avé bucurii în abundanţă. *Pentru-că aşa nefericitŭ nu e nicĭ unŭ omŭ, ca sĕ fiă lipsitŭ cu totulŭ de orĭ-ce amintire plăcută.* Chiar reprivirea asupra greutăţilorŭ suportate, devine bucuriă, décă e în legătură cu consciinţa, că amŭ întêmpinatŭ pericolele cu fruntea ridicată şi amŭ suportatŭ tóte greutăţile cu tăriă şi curagiu veselŭ.

Pentru a ne convinge despre acésta, n'avemŭ decâtŭ sĕ ascultămŭ pe unŭ soldatŭ veteranŭ istorisindŭ despre campaniile şi bătăliile, la carĭ a luatŭ şi elŭ parte. Cum îi strălucescŭ ochii, câtŭ de elocuenţă devine vorbirea lui, câtŭ de tînĕrŭ devine érăşĭ bĕtrânulŭ flăcău, când îşĭ descrie aventurile sale rĕsboinice, carĭ totuşĭ au fostŭ însoţite de atâtea strapaţe, greutăţĭ şi lipsurĭ. Elŭ le-a istorisitŭ întocmai, póte pentru a o suta óră, şi totuşĭ le istorisesce din nou cu acelaşĭ focŭ şi plăcere.

Sĕu sĕ surprindemŭ pe doi amicĭ la revederea lorŭ după o lungă despărţire, când îşĭ revócă în memoriă cele ce le au petrecutŭ împreună. „Iţĭ mai aducĭ aminte? Mai scii tu?" — suntŭ totŭ alŭ doilea sĕu alŭ trei-lea cuvêntŭ, pe care-lŭ poţĭ audi. Şi apoi se punŭ la istorisite, la o completare şi coregere reciprocă; îmbĕtrânitele inimĭ se încăldescŭ din ce în ce mai multŭ, ele simţescŭ érăşĭ, ca pe timpulŭ copilăriei şi alŭ juneţei; trecutulŭ lorŭ se estinde înaintea lorŭ, ca o regiune luminată de sórele în asfinţitŭ, şi décă ei n'au fostŭ în stare sĕ făuréscă şi numai două versurĭ schiópe, în acestŭ momentŭ devinŭ poeţĭ.

Putêndu-ne noi reaminti în totŭ momentulŭ bucuriile trecute, şi deórece şi reprivirea peste pericolele şi greutăţile suportate devine pentru noi unŭ mijlocŭ de gustare, aşa noi dispunemŭ în puterea nóstră de reamintire, unŭ puternicŭ balonŭ, care e în stare sĕ ne ridice şi sĕ ne trécă peste crepăturile de ghiaţă, colţurile de stâncă şi peste încurcăturile presentului.

Décă mai considerămŭ şi aceea, că fiă-care presentŭ devine trecutŭ, că orĭ-ce suferinţă, pară-ni-se ea orĭ câtŭ de grozavă, e trecĕtóre şi că neapĕratŭ va sosi o di, în care vomŭ privi la suferinţele nóstre cu acelaşĭ sânge rece şi melancoliă blândă, ca şi asupra multorŭ altora, ce acum trecŭ ca petrecute, — nu vomŭ puté pierde nicĭ-odată curagiulŭ, nicĭ-odată nu vomŭ fi de totŭ prada întristărei.

O singură reprivire în trecutŭ esistă, care în adevĕrŭ e torturătóre; şi acésta e reamintirea greşelilorŭ, a nedreptăţilorŭ, a stângăciilorŭ comise, prin carĭ ni-amŭ causatŭ nouĕ sĕu altora rele simţite. Neplăcerea, pe care o provócă în noi asemenea reprivirĭ, limbagiulŭ comun o numesce *părere de rĕu,* sĕu *regretare.* Nu numai celŭ criminalŭ şi pĕcătosŭ, ci chiar şi omulŭ de altcum onestŭ şi bravŭ, cunósce acestŭ sentimentŭ şi nu esistă nicĭ unulŭ, orĭ câtŭ de moralŭ şi prudentŭ ar fi, care sĕ nu-şĭ dică: „O, de a-şĭ fi făcutŭ altcum în cutare sĕu cutare casŭ alŭ vieţei mele!"

Cum avemŭ óre sĕ considerămŭ noi părerea de rĕu, din punctulŭ de vedere alŭ unei dietetice raţionale a sufletului? Sĕ o huiduimŭ fără dór şi póte?—Rĕspunsulŭ nostru e: *da* şi *nu.* Da, când părerea de rĕu constă într'o torturare de sine sterilă; nu, décă ea devine inpulsiune pentru o faptă mai bună, unŭ farŭ pentru viitorŭ.

E adevĕratŭ, că şi cea mai mare şi adêncă părere de rĕu nu póte face nefăcutŭ ceea ce s'a făcutŭ, şi că cu remuşcărĭ nesfîrşite nu ne facemŭ nicĭ unŭ serviciu, nicĭ nouĕ şi nicĭ celorlalţĭ ómenĭ convĕţuitorĭ; dér totŭ aşa de necontestabilŭ e, că cu câtŭ recunóscemŭ mai bine urmările greşelelorŭ sĕvêrşite, cu câtŭ dorimŭ mai multŭ sĕ nu fi sĕvîrşitŭ cutare sĕu cutare faptă a vieţei nóstre, cu atâtŭ se mişcă mai tare în noi şi dorinţa şi propunerea de a repara ceea ce amŭ comisŭ, sĕu întrelăsatŭ a face.

Părerea de rĕu decĭ, ca şi grija, e bună şi folositóre, décă e *activă;* sterilă şi înpiedecătóre a veseliei sufletescĭ e, când e *pasivă.*

Suntŭ însĕ amintirĭ, pe carĭ trebue sĕ le suprimămŭ cu orĭ ce preţŭ. Acelea suntŭ de astfeliu, că ne facŭ numai sĕ suferimŭ, fără ca prin aceea sĕ ne ajute nouĕ sĕu altora ceva. Pentru fiăcare omŭ esistă unŭ anumitŭ faptŭ în viĕţa sa, care a fostŭ aşa de durerosŭ pentru elŭ, încâtŭ orĭ ce reîmprospĕtare a aceluia în memoriă, chiar şi décă au trecutŭ de atuncĭ decĭ de anĭ, face, ca inima lui sĕ sângereze érăşĭ din mii de rane şi îi revoltéză sufletulŭ până la sĕlbătĕciă. De acestea se ţinŭ: infidelitatea, ce amŭ încercatŭ; gréua nedreptate, ce ni-s'a făcutŭ; ingratitudinea, ce amŭ esperiatŭ. A ierta putemŭ, de a nu ne rĕsbuna şi urî ne putemŭ reţiné, dér a *uita* nu putemŭ.

Inţelepciunea vieţei nu numai ne sfătuesce, dér ni-o impune, ca datorinţă, a tracta astfeliu de rane ale inimei, ca şi pe acelea ale corpuluĭ. Sĕ încungiurămŭ totŭ ce le ar puté face sĕ sângereze de nou. Indată ce amintirea lorŭ se deş-

téptă în noi, sĕ îndreptămŭ momentanŭ ideile nóstre în altă direcţiune. Orĭ ce concesiune ofere acestorŭ rane viéţă nouă şi o simţibilitate mai desvoltată. Cu ele se întâmplă, ca şi cu anumite pasiunĭ, carĭ prin satisfacerea lorŭ, câştigă totŭ mai multă putere. Numai prin o controlare rigurósă asupra nóstră înşi-ne ajungemŭ cu timpulŭ a-le têmpi ascuţişulŭ. *„Avemŭ lipsă de óreşĭ-care viclenia faţă de noi înşi-ne, ca sĕ nu suferimŭ prea multŭ"*, ḑice dómna de *Staël*, — şi are dreptate.

ECONOMIA.

Unde priesce pomilorŭ.

Iubite cetitorule! Décă te-ai gânditŭ şi resgânditŭ asupra pomilorŭ şi décă ţi-ai pusŭ carulŭ în petrii sĕ-ţĭ facĭ o pomăriă, de bună sémă te vei întreba: Óre unde place pomilorŭ mai bine: în ce locŭ adecă, ca sĕ nu fiă truda zădarnică? Şi cu dreptŭ cuvêntŭ îţĭ vei pune acéstă întrebare, căcĭ nu e mai rĕu lucru, decâtŭ când punemŭ o plantă acolo, unde nu-i priesce.

Dér la întrebarea acésta îţĭ şi dau rĕspunsŭ lămuritŭ şi scurtŭ: Pomii nu suntŭ gingaşĭ, ei priescŭ bine mai în orĭ ce locŭ, numai mocirlosŭ, apătosŭ sĕ nu fiă, adecă sĕ nu ţină pe elŭ bălţĭ de apă multŭ timpŭ, primăvéra şi tómna, că acele apoi îĭ face de negrescŭ, prindŭ adecă o rugină négră pe scórţă şi nu dă Dumneḑeu sĕ créscă, orĭ că pierŭ chiar.

Totŭ ţinutulŭ Ardealului este potrivitŭ pentru pomĭ, afară de afundările ce ţinŭ apă mai totŭ mereu şi afară de vêrfurile munţilorŭ. Altŭ cum şesurile, dealurile, pólele munţilorŭ noştri, — tóte suntŭ potrivite pentru pomĭ, veḑĭ bine nu chiar pentru fiă-care ne-am de póme.

Veḑut'am pomĭ frumoşĭ lângă Făgăraşŭ, în giurulŭ Sibiiului, Orăştiei, Haţegului, Caransebeşului, Devei, Blaşiului, Mediaşului, Cluşiului, Gherlei. Veḑut'am apoi totŭ pomĭ frumoşĭ pe lângă Someşulŭ mare în josŭ spre Ungaria şi în susŭ până chiar la Rodna, de unde isvoresce acestŭ fluviu. Ba chiar şi în munţii apusenĭ, în giurulŭ Abrudului, am veḑutŭ ici-colea câte-unŭ pomŭ frumosŭ şi bine producĕtorŭ de unde am venitŭ la convingerea, că: totŭ pămêntulŭ patriei nóstre este acomodatŭ pentru cultivarea pomilorŭ, numai — cum am mai ḑisŭ — unde stă apă sĕ nu cercămŭ, că numai înzadarŭ muncimŭ.

Loculŭ şesŭ e potrivitŭ pomĭ dâlmele nu prea marĭ însĕ suntŭ şi mai bune, ér prin aşa numitele hotrópe şi gorgane, pe rîpele păraielorŭ dintre dealurĭ, pomii se facŭ atâtŭ de frumoşĭ şi producŭ atâtŭ de bine, de nu-i vine omului a crede. Dealurile prea marĭ însĕ-şĭ córtele lorŭ prea ţĕpişe totuşĭ nu suntŭ destulŭ de potrivite; acolo-i pripesce sórele prea tare, şi nu au picŭ de scutinţă în contra vêntului.

Afară la câmpŭ de altcum, nicĭ nu sfătuescŭ pe nimenea sĕ pună pomĭ, de nu cumva are unŭ locŭ bunŭ, dér tare bine îngrăditŭ, şi de nu cumva are acolo casă, unde sĕ pótă şedé cineva iérna-véra. Veni-va timpulŭ, când şi afară la largulŭ vomŭ vedé pomĭ destui, dér noi sĕ ne vedemŭ de-ocam dată grădinile puse în rêndulŭ, ce se recere şi pline de pomĭ nobilĭ, ér după ce nu ne vorŭ mai încăpé în grădină, vomŭ sci noi unde şi cum sĕ-i punemŭ.

Numai începutulŭ e greu, cu dedaţĭ odată cu acestŭ lucru, singurŭ ne împinge mai departe, cu deosebire după ce sĕ vĕdŭ resultatele lui binefăcĕtóre. Că aşa suntemŭ noi, ómenii, fără interesŭ materialŭ nu prea lucrămŭ bucuroşĭ, dér după ce vedemŭ, că lucrulŭ cutare ne aduce folosŭ, atuncĭ stămŭ de elŭ cu mânĭ cu picióre. Ér cum că pomăritulŭ aduce folosŭ, avemŭ esemplu viu între noi, că Saşii, conlocuitorii noştri, facŭ în totŭ anulŭ ḑecĭ şi sute de mii de florinĭ pe póme, câţĭ din ei şi-au făcutŭ satele, de ai jura, că-sŭ nisce oraşe.

Cum ḑicŭ, numai începutulŭ e greu, că după ce cercămŭ odată, de douĕ, de trei orĭ şi vedemŭ, că ne succede (cum ḑicŭ domnii în graiulŭ lorŭ), atuncĭ nu ne mai putemŭ despărţi de ei; totŭ între ei amŭ sta, totŭ cu ei ne-amŭ o cupa, îndată ce nu avemŭ altŭ lucru mai grabnicŭ. Sciu dela mine!

Fiindŭ dér în clarŭ cu rĕspunsulŭ la întrebarea, că: Unde place pomilorŭ? sĕ scimŭ unŭ lucru: loculŭ, orĭ grădina, ce voimŭ a-o face pomăriă, mai întâiu şi întâiu de tóte trebue îngrăditŭ tare bine, nu numai ca de clacă, ci îngrăditŭ omenesce, cu gardŭ de nuele, cu pălantŭ, zidŭ orĭ cu — *gardŭ viu.*

Din traista cu minciunile.

Cătanele şi crâşmarulŭ.

Trei cătane au intratŭ odată într'o crâşmă, dér nicĭ unulŭ n'avea măcar o lăscaiă; au cugetatŭ însĕ, că dór, dór vorŭ puté scăpa cum-va şi sĕ nu plătéscă.

După-ce au beutŭ şi s'au ospĕtatŭ bine, au începutŭ a se sfădi.

—„Eu am sĕ plătescŭ totŭ!" ḑise celŭ mai bĕtrânŭ.

— „Asta mi-ar mai trebui!" adause alŭ doilea. „Sĕ plătescĭ tu pentru mine?

— „Ce vreţĭ voi? Aşa şi pe dincolé", le ḑicea celŭ mai tînĕrŭ, că dór eu nu voiu fi beutŭ pomana moşului".

In sfada lorŭ vine crâşmariulŭ şi le ḑice: sĕ nu se mai sfădéscă, că elŭ a aflatŭ unŭ bunŭ mijlocŭ pentru plată, care-i va mulţămi pe toţĭ.

— „S'auḑimŭ!" strigară ca dintr'o gură.

—„Eu", ḑise crâşmariulŭ, „îmĭ voiu lega ochii şi pe acela, pe care lŭ voiu prinde dintâiu, va trebui sĕ plătéscă totŭ".

Acésta au aşteptat'o hoţii de ei şi îndată ce au veḑutŭ pe crâşmariu orbecândŭ prin casă şi lovindu se de mese şi scaune, au tulit'o la fugă.

Intr'unŭ târḑiu vine crâşmărésa, ér crâşmarulŭ nesciindŭ cine-i, o prinde şi strigă nĕcăjitŭ către ea: „Tu trebue sĕ plătescĭ totŭ!"

MULTE ŞI DE TOATE.

Ingerulŭ copilului

Ḑiarelorŭ englese li-se scrie următórele din India: Mai mulţĭ oficerĭ se duseră la vênatŭ de tigri, dér spre séră se întórseră acasă fără nicĭ o pradă. Deórece puscile erau încărcate se hotărîră ca pe drumŭ sĕ-şĭ petrécă urîtulŭ împuşcândŭ. Trecêndŭ prin unŭ câmpŭ, în curêndŭ veḑură unŭ ulciorŭ mare de lutŭ, pe care şi-lŭ aleseră de ţintă. Celŭ dintêiu atinse marginea dréptă a ulciorului. Alŭ doilea puşcă peste elŭ. Alŭ treilea puţinŭ cam la stêngaşi isbi pămêntulŭ. Deodată se auḑi în interiorulŭ ulciorului unŭ strigătŭ şi când oficerii se apropiară observară în ulciorŭ unŭ copilŭ de ţîţă, pe care mama sa îlŭ aşeḑase spre siguranţă. Abia puşcătura din urmă îlŭ deşteptă din somnŭ. Oficerii luară cu ei copilulŭ şi'lŭ crescură pe cheltuiala lorŭ.

*

Principii domnitorĭ din Europa.

Europa are acum patruḑecĭ principĭ domnitorĭ. Dintre aceştia Papa Leo XIII este celŭ mai în vêrstă. Elŭ a intratŭ acum în alŭ 83 anŭ alŭ vêrstei sale. După elŭ vine marele duce Adolf de Luxemburg şi principele Adolf de Schaumburg-Lippe cu 75 anĭ; regele Cristian IX de Danimarca, ducele Ernest de Sachsen-Coburg-Gotha şi marele duce Carolŭ de Sachsen-Weimar Eisenach cu câte 74 anĭ; regina Victoria a Marei Britanie şi Irlanda şi ducele Fridericŭ de Mecklenburg-Strelitz, cu câte 73 anĭ; principele Woldemar de Lippe cu 68 anĭ; ducele George II de Sachsen-Meiningen, marele duce de Baden şi ducele de Sachsen-Altenburg cu câte 66 anĭ; marele duce de Oldenburg cu 65; regele Albert de Saxonia cu 64; regele Oscar II alŭ Svediei şi Norvegiei cu 63; Impĕratulŭ Franciscŭ Iosif I alŭ Austriei, rege alŭ Ungariei şi principele de Schwarzburg Sonderhausen cu 62; principele George de Waldek şi ducele de Anhalt-Dessau cu 61; principele Henric XIV Reuss cu 60 anĭ împliniţĭ.

Douĕḑecĭ, aşadéră jumĕtate din domnitorii Europei, au trecutŭ peste vêrsta de 60 anĭ.

Dintre cei următorĭ 15 suntŭ în vêrsta a doua omenéscă. Aceştia suntŭ: Leopold II, Regele Belgiei, cu 57; regele Carolŭ alŭ României cu 53; principele Ioan II de Liechtenstein cu 52; principele Nichita de Montenegru cu 51; Sultanulŭ Abdul Hamid cu 50; regele Umberto I, alŭ Italiei cu 48; Ţarulŭ Rusiei Alexandru III şi regele George I de Grecia cu câte 47; principele Henric XXII Reuss linia bĕtrână cu 46; principele Wilhelm II de Würtemberg, regele Otto I de Bavaria şi principele Albert de Monaco cu câte 44 anĭ, marele de Mecklenburg-Schwerin cu 41; principele Günther de Schwarzburg-Rudolstadt cu 40 şi Wilhelm II, împĕratulŭ Germaniei, cu câte 33 anĭ.

In vêrsta dintêiu stau următorii cincĭ domnitorĭ ai Europei: regele Carlos de Portugalia cu 29; marele duce de Hessa cu 24; regele Alexandru I alŭ Serbiei cu 16; regina Wilhelmina a Ţerilorŭ de josŭ cu 12, şi în fine regele Alfonso XIII de Spania cu 6 anĭ.

Anii de guvernare ai domnitorilorŭ Europenĭ: Regina Angliei 55; ducele de Sachsen-Coburg-Gotha cu 48; principele de Waldek cu 47; împĕratulŭ Franciscŭ Iosifŭ I cu 44; marele duce de Baden cu 40; marii ducĭ de Oldenburg, Sachsen-Weimar-Eisenach şi de Sachsen Altenburg cu câte 39; principele Reuss (linia bĕtrână) 33; principele de Montenegro, marele duce de Mecklenburg-Strelitz şi principele de Schaumburg Lippe cu câte 32; regele Greciei şi regele Danimarcei cu 39; regele Belgiei cu 27; regele României şi ducele de Sachsen-Meiningen cu 26, principele Reuss 25 anĭ. Afară de regina Angliei, care în 1887 şi-a serbatŭ iubileulŭ de 50 de anĭ, optspreḑece domnitorĭ şi-au serbatŭ jubileulŭ de 25 anĭ. Sub 25 de anĭ domnescŭ următorii: ducele de Anhalt-Dessau cu 21, regele Svediei 20; regele Saxoniei 19, principele de Lippe 17, Sultanulŭ Turciei 16; regele Italiei şi papa Leo XIII 14, principele de Schwarzberg 12, Ţarul Rusiei 11, ducele de Mecklenburg-Schwerin 9, Alfons XIII alŭ Spaniei, regele Otto alŭ Bavariei cu 6; împĕratulŭ Germaniei 4, regele Serbiei, principele de Monaco şi regele Portugaliei cu 3, regina Wilhelmina, ducele de Luxemburg cu 2, regele de Würtemberg cu 1; în fine ducele de Hessa, care încă n'a împlinitŭ unŭ anŭ de domniă.

*

Unŭ banditŭ numitŭ şefŭ de poliţie.

Ast-felŭ de lucrurĭ, de sigurŭ, că nu se petrecŭ decâtŭ în America.

Bob Danton, şefulŭ unei bande de tâlharĭ, carĭ au jefuitŭ în Octombre trecutŭ banca din Cofferivile şi au sĕvêrşitŭ o mulţime de asasinate, a fostŭ rĕsplătitŭ pentru faptele sale într'unŭ modŭ de necreḑutŭ.

Elŭ a fostŭ numitŭ şefulŭ poliţiei din Cofferiville. Din causa asta cetăţenii de acolo potŭ durmi liniştiţĭ. Bob Danton îşĭ cunósce pungaşii, ca şi aceştia pe dênsulŭ. De când a primitŭ elŭ funcţia aceasta nicĭ o tâlhăriă, nicĭ o spargere nu s'a întâmplatŭ în oraşulŭ acela.

Bob era fórte respectatŭ şi bogaţii bancherĭ îi erau recunoscĕtorĭ. Dér étă că într'una din nopţile trecute, pe când toţĭ erau sigurĭ, o cetă mare de bandiţĭ pătrundŭ in casele câtor-va bancherĭ, îi asasinéză şi le iau o mulţime de banĭ în valóre de peste 2 milióne de fr.

Panica în oraşŭ era gróznică. Toţĭ chiămau poliţiştii, dér aceştia nicăirĭ. In séra aceea Bob îi adunase la prefectură unde le a datŭ unŭ banchetŭ, în care i-a îmbătatŭ pe toţĭ.

In ḑorĭ de ḑi, când s'au deşteptatŭ poliţiştii, căută-lŭ pe Bob de unde nu i. Elŭ a disparutŭ împreună... cu fondulŭ de 300,000 de fr. alŭ poliţiei. Étă ce vrea sĕ ḑică a pune capra păḑitóre peste varză.

*

Mórtea unui omŭ norocosŭ.

Baciccia Dodero, nĕscutŭ dintr'o familie de josŭ, a muritŭ mai ḑilele trecute la Genua în etate de 78 anĭ dintre care 58 'i petrecuse în navigaţiunĭ.

Fu căpitanŭ în timpŭ de 38 de anĭ şi nu e colţŭ cunoscutŭ în care elŭ sĕ nu 'şĭ fi îndreptatŭ corabia sa. Negrii din Guineia pronunţă cu recunoşinţă numele lui, căcĭ elŭ 'i vindecase de multe bóle şi le ducea în tot-d'auna o mulţime de pescĭ, ce pescuia prin alte mărĭ necunoscute de sĕlbaticii negrii. Elŭ nu vorbea de câtŭ dialectulŭ liguriană şi reuşise sĕ se facă sĕ fie înţelesŭ de popórele cele mai depărtate.

Năile pe care călătorise, nicĭ odată nu făcuse naufragii şi scăpase din cele mai marĭ pericole. Ilŭ vedeai înjurândŭ, gesticulândŭ, luândŭ cele mai înalte note cu vocea lui puternică, care semĕna mai multŭ cu fluerăturĭ, dândŭ ordinele necesare echipagiului sĕu, şi după câte-va minute pericolulŭ trecea şi naia abătută era scăpată şi 'şĭ vedea de drumŭ.

Napoleonŭ III 'i dĕdu o medaliă de argintŭ: scăpase de naufragiu douĕ vapóre francese. Altă medaliă totŭ de argintŭ 'i dĕduse regina Angliei. Italia îi dĕduse mai multe menţiunĭ onoorabile.

Comercianţii, carĭ navigau pe vaporulŭ societăţei „Burbatino", comandatŭ de căpitanulŭ Dodero, erau sigurĭ că vorŭ ajunge la destinaţia lorŭ Neguţătorii din Cagliari aşteptau trecerea vaporului pe care era Dodero spre a încărca grânele lorŭ. Şi dómnele din diferitile porturĭ nu vorŭ uita nicĭ odată, că acestŭ ursŭ marinŭ, cu mâinile gróse şcia sĕ fiă şi unŭ elegantŭ cavalerŭ.

NECROLOG. O nouă şi grea perdere a înduratŭ d-lŭ *D. R. Cordescu*, directorulŭ şi întemeiătorulŭ institutului „Lumina" din Bucurescĭ, prin perderea fiicei sale **Silvia D. R. Cordescu**, care rĕposă la Bucurescĭ în 14 Ianuarie v. c. în etate de 14 anĭ. — Adresămŭ întristatului tată condolenţele nóstre cele mai sincere.

— **Pamfiliă Mihailă** din Romoşelŭ, unulŭ din cei mai cinstiţĭ şi mai harnicĭ locuitorĭ în comună, a rĕposatŭ pe la finea anului trecutŭ în etate de 77 anĭ. Badea Vasilea Văideanu din Romosŭ ne scrie, că rĕposatulŭ a fostŭ unŭ omŭ, cum rarĭ mai poţĭ găsi. Bunŭ la inima-

temĕtorŭ de Dumnedeu şi peste mĕsură sîrguinciosŭ, agonisândŭ o avere frumósă. Elŭ a funcţionatŭ şi ca primarŭ alŭ comunei timpŭ de 40 de anĭ, purtândŭ acéstă slujbă cu credinţă, cu dreptate şi cu iubire faţă de fraţii sĕi. — Dumnedeu sĕ lŭ odihnéscă!

Trageri la sorţi.

Comuna Viena, 2 Ian. ser 79, 81, 238, 579, 694, 742, 977, 1632, 1674' 1973, 2580, 2698, 2982. Tragerea următore 1 Aprilie.

Losuri de statŭ 1858, 2 Ian. ser. 46, 51, 82, 115. 166, 217, 221, 302, 326, 350 491, 569 659. 694, 733, 820, 890. 963. 1002, 1104, 1179, 1274, 1320, 1452 1693 1713, 1779, 1830, 1836, 2056, 2074, 2217, 2265, 2400, 2605, 2750, 2835, 2848, 2952, 2959 2997, 3040, 3069, 3173, 3183, 3208. 3245, 3319, 3345, 3486, 3580, 3586, 3678, 3682, 3757, 3764. 3811, 3871 3974.

Creditŭ, 1858, 2 Ian. ser. 250, 286, 299, 617, 841 1134, 1531, 1649, 1696, 2249, 2383, 2821 3041, 3110. 3113. 3432, 3772, 3863, 3985. Tragerea următóre 1 Mai.

Crucea r. a. ser. 219/12. 1243/35 1519/6, 2337/28, 2466/23, 3622/43, 3706/8 4370/19, 4811/24, 5687/37, 5816/48. 6725/8. 6799/9, 6976/25 7167/24, 7535/18 8684/48, 8880/17, 9284/22, 10038/15, 11560/3, 11596/41. 11835/25. *Din amortisare ser:* 1283, 1451, 3400, 5349. 5367 5952, 6054, 9670, 9726, 11275 Tragerea următóre 1 Maiu.

Fonciare 3%, Boden Creditŭ, 5 Ian. ser. 16/10, 835/34, 1316/24, 2288/17, 2536/28, 2816/6 3017/44. 3151/47 3341/17 4682/9, 5260/18, 6280/50, 7656/9, 7785/2

Losurĭ sêrb. 3% ser. 1602, 2073, 2251, 2626, 2650, 2659 3200. 3663, 4388, 5090. 5215, 5496, 5969, 6447. Tragerea urmă tóre 14 Aprilie.

Căléndarulŭ sĕptĕmânei.

Ianuarie. are 31 dile. Gerarŭ.

1893 Dilele sĕptĕm.	Călendarulŭ Iulianŭ	Călend. Gregorian	Sórele răsare	Sórele apune
Dum.	17 D. 2 Inc. Triod. Ant.	29 E. 4 Francisc	7. 28	4. 1
Lunĭ,	18 S. Păr. Atan. şi Ciril	30 Adelgunda	7. 26	4. 2
Marţĭ,	19 S. P. Macariu Egipt	31 Petrus Nolan	7. 25	4. 4
Mercurĭ,	20 † C. P. Eftenie m.	1 Frb, Ignat.	7. 23	4. 6
Joi,	21 Cuv. Păr. Maxim	2 † Int. D. Isus	7. 22	4. 7
Vinerĭ,	22 Sf. Apost. Timoteiu	3 Blasius	7. 21	4. 9
Sâmb	23 Sf. Ierem. Clement	4 Veronica	7. 19	4. 11

Cursulŭ losurilorŭ private

din 25 Ian. n. 1893.

	cump.	vinde
Basilica . . .	7.75	8.25
Creditŭ	193.	195.--
Clary 40 fl. m. c. . .	58.—	—.—
Navig. pe Dunăre . .	134.—	136. -
Insbruck	26.—	27.
Krakau	24.—	24·75
Laibach	23.--	24. —
Buda	59.—	—.—
Palffy	58.	59.—
Crucea roşie austr.. .	18.75	9.25
dto ung. . .	13.—	13.50
dto ital. . .	12.50	— . -
Rudolf . . .	25 50	26.50
Salm . . .	—.—	—.
Salzburg	27.—	23.—
St. Genois . . .	69.—	70.—
Stanislau	41.—	43.-
Trieitine 4½% 100 m. c.	137.—	—.—
dto 4% 50 .	64.—	—.—
Waldstein . . .	44.—	44.75
Windischgrätz . . .	65.—	—.—
Sêrbescĭ 3% . . .	40 25	41.25
dto de 10 francĭ	—.—	—.—
Banca h. ung. 4%	132.—	133.—

Bursa de mărfurĭ din Budapesta

din 27 Ian. n. 1893.

Sĕminţe	Cualitatea per Hect.	Preţulŭ per 100 chilogr. dela	până
Grâu Bănăţenescŭ	80	7.40	7.50
Grâu dela Tisa	80	7.40	7.60
Grâu de Pesta	80	7.45	7.55
Grâu de Alba-regala	80	7.45	7.55
Grâu de Bácska	80	7.50	7.60
Grâu ung. de nordŭ	80	—.—	—.

Sĕminţe vechi ori nouĕ	soiulŭ	Calitatea per Hect.	Preţulŭ per 100 chilgr. dela	până
Sĕcară		70—72	6.20	6.40
Orzŭ	nutreţŭ	60—62	5.10	5.40
Orzŭ	de vinars	62.—	5.50	6.—
Orzŭ	de bere	64.—	6.20	7·40
Ovĕsŭ		39.41	5.50	5.80
Cucuruzŭ	bănăţ.	75	4.60	4.65
Cucuruzŭ	altŭ soiu	73	4.55	4.60
Cucuruzŭ	„	—	.—	.
Hirişcă	„	—	4.10	4.35

Preţulu pe 100 chilograme.

Productediv.	Soiulŭ	Cursulu dela	până
Sem. de trif.	Luţernă ungur.	48.—	58.—
—	francesă		—.—
—		—.—	—.—
„	roşiă	64.—	71.—
Oleu de rap.	rafinatŭ duplu	32.—	32.50
Oleu de in		5.65	5.75
Uns. de porc	dela Pesta	59.50	60. –
„	dela ţéră	—.—	—.—
Slănină	svĕntată	41.—	42.—
„	afumată	49.—	50.—
Sĕu		35.—	36.—
Prune	din Bosnia în buţĭ	20.—	21.50
„	din Serbia în sacĭ	20.50	20.75
Lictarŭ	slavonŭ nou	21.50	22.
„	bănăţenescŭ		
Nucĭ	din Ungaria		
Gogoşĭ	ungurescĭ		
„	sêrbescĭ		
Miere	brută	—.—	—.—
„	galbină strecurată	—.—	—.—
Ceară	de Rosenau	140.	141
Spirtŭ	brutŭ	13.50	13.75
„	Drojdiuţe de spirt	51.25	51.50

Bursa din Bucurescĭ

din 25 Ian. n. 1893.

Valori	%	Cump.
Rentă română perpetuă 1875	5%	100.—
Renta română amortisabilă . .	5%	98.—
dtto	4%	83.½
Renta rom. (rurale convertite)	6%	—.—
Oblig. de statŭ C. F. Române	6%	—.—
idem idem	4%	—.—
Imprumutulŭ Openheim 1866 .	8%	—.—
Imprumutulŭ Oraş. Bucurescĭ .	5%	—.—
idem idem din 1884	5%	89.½
idem idem din 1890	5%	90 ½
Impr. or. B. cu prime Loz. fr. 20	—	—.—
Credit fonciarŭ ruralŭ	7%	—.—
idem idem	5%	95.—
Credit Fonc. Urb. din Bucurescĭ	7%	102.—
idem idem	6%	101.—
idem idem	5%	90.—
Credit Fonc. Urban din Iaşĭ. .	5%	81.½
Oblig. Casei Pensiunilor fr. 300	10 fr V. N.	280.— —.—
Banca Naţion. ult. div. 84.45	500	=
Dacia-România ult. div. 35 lei	200	—.
Naţionala de asig. ult. div. 36 lei	200	—.
Banca Rom. ult. div. fr. 12.— .	500	—.—
Soc. Rom. de Constr. ult. div.5 l.	204	- .—
Soc. Bazalt. Artif. ult. div. lei 30	250	—. –
Soc. Rom. de Hârtie ult. 00	100	—.—
Soc. de Reas. ult. div. 16 l. aur	200	—.—
Societ. de Constr. ult. div. . .	—	—.—
Societ. de Hârtie ult. div. . .	—	—.—
20 francĭ aur	—	20.16
Banca Naţion. a României .	—	—.—
Scompt.	6%	
Avansurĭ pe efecte	7%	
vansurĭ pe Lingourĭ	6%	

Tergulŭ de rîmători din Steinbruch. La 25 Ian. n. starea rîmătorilorŭ a fostŭ de 92.477 capete, la 17 Ian. au întratŭ 680 capete şi au eşitŭ 766 rĕmânêndŭ la 18 Ian. unŭ numĕrŭ de 92,391 capete. — Se notéză marfa: *unguréscă* veche, grea dela 42.½ pănă la 43.½ cr. marfă *unguréscă* tineră grea dela 46 cr. dănă la 46½ cr., *de mijlocŭ* dela 45½ cr. pănă la 46— cr. *uşóră* dela 44½ cr. pănă la 45½ cr. — *Marfă ţĕrănéscă* grea dela 43 pănă la 43½ cr. — *de mijlocŭ* dela 43½ cr. pănă la 44½ cr. *uşóră* dela 42 cr. pănă la 44— cr. — *Marfă de România Bákony* de grea dela — cr. pănă la — cr. transitto mijlociă grea dela — cr. pănă la — cr. însĕ transitu uşóră dela — cr. pănă la—cr. transito dto ţepósă grea dela — cr. pănă la — cr. transito mijlociă dela— cr. pănă la — cr. *Marfă sêrbéscă* grea dela 42 43 cr. transito, mijlociă grea dela 41½—42½ cr. transito uşóră de la 40-41— cr. Porcii îngrăşaţi de unŭ anŭ dela — cr. pănă la — cr., îngrăşaţi cu cucuruzŭ dela — cr. pănă la — cr., îngrăşaţi cu ghindă dela — cr. pănă a — cr. Căutăriţi la gară cu 47.

Preţurile cerealelor din piaţa Braşovŭ.

Din 27 Ianuarie 1893 n.

Mĕsura séu greutatea	Calitatea.	Valuta austriacă fl.	cr.
1 H. - L.	Grâu cel mai frumos	6	—
„	Grâu mijlociu . .	5	80
„	Grâu mai slabŭ . .	5	—
„	Grâu mestecatŭ . .	4	50
„	Sĕcară frumósă .	3	50
„	Sĕcară mijlociă .	3	30
„	Orzŭ frumosŭ .	3	20
„	Orzŭ mijlociu .	3	—
„	Ovĕsŭ frumosŭ .	2	—
„	Ovĕsŭ mijlociu .	—	—
„	Cucuruzŭ	3	10
„	Mălaiu	3	20
„	Mazĕre	7	—
„	Linte	10	—
„	Fasole	3	—
„	Sĕmênţă de inŭ . .	10	—
„	Sĕmênţă de cânepă	4	—
„	Cartofĭ	—	85
„	Măzĕriche	—	—
1 kilă	Carnea de vită . .	—	48
„	Carnea de porcŭ .	—	48
„	Carnea de berbece	—	30
100 kil.	Sĕu de vită prôspĕtŭ	23	—
	Sĕu de vită topitŭ	33	—

Cursulu pieţeĭ Braşovŭ

din 28 Ianuarie st. n. 1893

Bancnote românescĭ	Cump.	9 49	Vênd.	9.52
Argintŭ românescŭ	„	9.45	„	9.48
Napoleon-d'orĭ . .	„	9.58	„	9.62
Lire turcescĭ . .	„	—.—	„	—.—
Seris. fonc. „Albina" 6%		—.—		—.—
„ „ „ 5%	„	101.—	„	—.—
Imperialĭ . . .	„	101 —	„	102 —
Galbinĭ	„	5.58	„	5.62—
Ruble rusescĭ .	„	122 50	„	119. –
Mărcĭ germane . .		58.80	„	—.—

Discontulŭ 6—8% pe anŭ

Cursulŭ la bursa din Viena

din 27 Ianuarie st n 1893.

Renta de aurŭ 4%	114.25
Renta de hârtiă 5%	101 55
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare aurŭ	122.65
dto argintŭ	102.15
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare [prima emisiune .	120.25
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare [2-a emisiune] . .	—.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . .	—.—
Bonurĭ rurale-ungare	96.25
Bonurĭ croato-slavone	—.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ . .	96.90
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ	149 75
Losurile pentru regularea Tisei şi Seghedinului	142.--
Renta de argintŭ austriacă	98.50
Renta de hârtiă austriacă .	98.20
Renta de aurŭ austriacă . . .	116.70
Losurĭ din 1860	148.75
Acţiunile băncei austro-ungare	998 —
Acţiunile băncei de creditŭ austr.	366.50
Acţiunile băncei de creditŭ ungar.	320.25
Galbenĭ împĕrătescĭ . . .	5.67
Napoleon-d'orĭ	9.62
Mărcĭ 100 imp. germane	59.25
Londra 10 Livres sterlinge	120.85

Sosirea şi plecarea trenurilorŭ în Braşovŭ.

I. Plecarea trenurilorŭ:

1. Dela Braşovŭ la Pesta

Trenulŭ mixtŭ: 4 óre 20 min. diminéţa.
Trenulŭ accel.: 2 óre 18 min. după am.
Trenulŭ de persóne: 7 óre 23 min. séra.

2. Dela Braşovŭ la Bucurescĭ:

Trenulŭ accel.: 5 óre 15 minute dimin
Trenulŭ mixtŭ: 11 óre înainte de amédĭ.
Trenulŭ accel.: 2 óre 19 min. după am.

3. Dela Braşovŭ la Zĕrnescĭ:

Trenulŭ mixtŭ: 9 óre 5 min. diminéţa.
Trenulŭ mixtŭ: 5 óre 13 min. după am.

Dela Braşovŭ la Ch.-Oşorheiu.

Trenulŭ mixtŭ: 5 óre 20 min. diminéţa.
Trenulŭ mixtŭ: 8 óre 50 minute a. m.
Trenulŭ mixtŭ: 3 óre 10 min. după am.

Sosirea trenurilorŭ în Braşovŭ:

1. Dela Pesta la Braşovŭ:

Trenulŭ de persóne: 8 óre diminéţa.
Trenulŭ accel.: 2 óre 9 min. după am.
Trenulŭ mixtŭ: 10 óre 5 minute séra.

2. Dela Bucurescĭ la Braşovŭ:

Trenulŭ accel: 2 óre 18 min. după am.
Trenulŭ mixtŭ: 6 óre 58 minute séra.
Trenulŭ accel.: 10 óre 17 minute séra.

3. Dela Zĕrnescĭ la Braşovŭ.

Trenulŭ mixtŭ: 6 óre 2 min. diminéţa.
Trenulŭ mixtŭ: 1 óră 14 min. după am.

4. Dela Ch.-Oşorheiu la Braşovŭ.

Trenulŭ mixtŭ: 8 óre 25 min. diminéţa.
Trenulŭ mixtŭ: 5 óre 32 min. după am.
Trenulŭ mixtŭ: 9 óre 25 min. séra.

Proprietarŭ **Dr. Aurel Mureşianu.**
Redactorŭ responsabilŭ: **Gregoriu Maiorŭ.**

Tipografia A. MUREȘIANU.